

גנוב הנשיקה

ל'. ג'י. שן

"כובש מפתה מלהיב ומסעיר, זה מה שחשבנו שיתאר את הספר הזה.
ל'. ג'י. שן ברב מכר שיגנוב לכן את הלב."

הוצאת א(ה)בות

ל'. ג'י'. שן

גנב הנשיקה

סיפור על נישואי הסדר

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר הלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
גנב הנשיקה

L. J. SHEN
THE KISS THIEF

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2019. THE KISS THIEF by L.J. Shen

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2021

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2021

מסת"ב 978-965-7029-510 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

"מפליא הדבר, מה שלמה לעתים האשליה, כי היפה טוב הוא."
לב טולסטוי, סונטת קרויצר*

מוקדש לבריטני, דניאל, כריסטינה וג'קי צ'ק מרטין,
ולנשים חזקות באשר הן.
הלוואי שנהיה הן, הלוואי שנגדל אותן, הלוואי שנתמוך בהן.

פס קול

"Young and Beautiful" — Lana Del Rey

"Take Me to Church" — Hozier

"Young God" — Halsey

"Can't Truss it" — Public Enemy

"Back to Black" — Amy Winehouse

"Nothing Compares 2 U" — Sinead O'Connor

"Everybody Wants to Rule the World" — Tears for
Fears

"I'm Shipping Up to Boston" — Dropkick Murphys

אומרים שנשיקה ראשונה היא משהו שצריך להרוויח -
שלי נגנבה בידי נבל במסכה תחת שמי שיקגו שחורים.
אומרים שהשבועות שאומרים זה לזו ביום החתונה מקודשות -
שלי הופרו עוד לפני שיצאנו מהכנסייה.
אומרים שהלב שלך אמור לפעום למען גבר אחד בלבד -
שלי התפצל ודימם למען שני יריבים, שלחמו עליו עד לסוף המר.
הובטחתי לאנג'לו בנדיני, היורש של אחת המשפחות החזקות ביותר
בארגון המאפיה של שיקגו.
אלא שאז נחטפתי בידי סנטור וולף קיטון, שאיים לחשוף את חטאי
אבי כדי שיכריח אותי להינשא לו.
אומרים שלכל סיפורי האהבה הגדולים יש סוף שמח.
אני, פרנצ'סקה רוסי, מצאתי את עצמי מוחקת וכותבת מחדש את
סיפורי עד לפרק האחרון.
נשיקה אחת.
שני גברים.
שלושה מעגלי חיים.
שלובים זה בזה.
ובמקום כלשהו בין שני הגברים האלה היה עליי למצוא את ה"לנצח
שלי".

פרולוג

החלק הגרוע מכול הוא שכל עתירי, עתירה של פרנצ'סקה רוסי, היה כלוא בתוך קופסת עץ ישנה וחסרת כל ייחוד.

מאז היום שבו התוודעתי לקיומה – בגיל שש – ידעתי כי מה שהמתין בתוכה יציל או יהרוג אותי – אחד מהשניים. אז מה הפלא שאתמול, עם עלות השחר, שעה שהשמש נשקה לשמיים, החלטתי להתגרות בגורלי ולפתוח אותה.

לא הייתי אמורה לדעת היכן אימי החזיקה במפתח.

לא הייתי אמורה לדעת היכן אבי החזיק בקופסה.

אבל הקטע הטוב בעובדה, שישבתי כל היום בבית וטיפחתי את עצמי למוות כדי לענות על הסטנדרטים הכמעט-בלתי-אפשריים של ההורים שלי, היה זמן פנוי שהיה לי – ובשפע.

"תפסיקי לזוז, פרנצ'סקה, או שאדקור אותך עם המחט," יללה ורוניקה מתחתיי.

עיני עברו בפעם המאה על הפתק הצהוב, בזמן שהסטייליסטית של אימי עזרה לי ללבוש את השמלה שלי כאילו היתה לי מוגבלות כלשהי. קעקעתי את המילים בזיכרוני ונעלתי אותן בראשי במגירה, שאף אחד אחר לא יכול היה לפתוח.

התרגשות התפרצה בעורקיי כמו מנגינה משלהבת, ועיני נצצו

בנחישות מתוך המראה מולי. קיפלתי את פיסת הנייר באצבעות רועדות ודחפתי אותה לתוך המחשוף של המחוך הלא־מהודק. חזרתי לפסוע בחדר בעצבנות, חסרת מנוחה מכדי לעמוד במקום, עד שמעצבת השיער והסטייליסטית של אימי צעקו עליי ורדפו אחריי ברחבי חדר ההלבשה כמו באיזו קומדיה.

אני גראוצ'ו מארקס כסרט מֶרְק ברווז, נראה אתכן תופסות אותי. ורוניקה תפסה את שולי המחוך שלי ומשכה אותי בחזרה אל המראה, כאילו הייתי קשורה אליה ברצועה.

"היי, אאוך", עיוותי את פניי.

"אמרתי לך להפסיק לזוז!"

לא היה זה נדיר, שהעובדים של הוריי יתייחסו אליי כאל כלבת פודל מיוחסת ועטורת פרסים. לא שהיה לי אכפת. הלילה אנשק את אנג'לו בנדיני. לייתר דיוק – אניח לו לנשק אותי.

אשקר אם אומר שלא רציתי לנשק את אנג'לו כל לילה כבר שנה, מאז שחזרתי מהפנימייה השווייצרית אליה הורי זרקו אותי. בגיל תשע־עשרה החליטו ארתור וסופיה רוסי להציג אותי בפני החברה הגבוהה בשיקגו באופן רשמי ולהניח לי לבחור את בעלי לעתיד מבין מאות גברים איטלקים־אמריקאים פנויים עם קשרים למאפיה. הלילה יהיה יריית הפתיחה לשרשרת של אירועים ושל מפגשים חברתיים, אבל אני כבר ידעתי עם מי רציתי להתחתן.

אבא ואימא הודיעו לי שעתיד לי לא טומן בחובו לימודים בקולג'. שעליי לשקוד ולמצוא את הבעל המושלם, הואיל ואני ביתם היחידה והיורשת הבלעדית של בתי העסק של משפחת רוסי. חלמתי להיות האישה הראשונה במשפחה שלי עם תואר אקדמי, אבל לא הייתי טיפשה ולא המריתי את פיהם. המשרתת שלנו, קלרה, תמיד אמרה לי, "את לא צריכה למצוא בעל, פרנקי. את צריכה למצוא דרך לענות על הציפיות של ההורים שלך."

היא לא טעתה. נולדתי לתוך כלוב מזהב. הוא היה מרווח, אבל גם נעול. הניסיון לברוח ממנו עלול היה לעלות לי בחיי. לא אהבתי להיות אסירה, אבל תיארתי לעצמי שזה יותר מהנה מלהיטמן באדמה.

לכן מעולם לא העזתי להציץ מבעד לסורגי הכלא שלי כדי לבדוק מה יש מצידם האחר.

אבא שלי, ארתור רוסי, עמד בראש ארגון המאפיה של שיקגו. מעמדו נשמע אכזרי להחריד בהתחשב בעובדה, שהיה זה אותו איש שקלע צמות בשיערי, לימד אותי לנגן בפסנתר ואפילו הזיל דמעה גלויה ברסיטל שלי בלונדון, כשניגנתי בפסנתר מול אלפי אנשים.

אנג'לו – כפי שוודאי ניחשתם – היה הבעל המושלם בעיניי ההורים שלי. מושך, מבוסס, ובעל אמצעים לא מבוטלים. כמעט כל בניין ברובע "איטליה הקטנה" היה בבעלות משפחתו, ואבי השתמש ברוב הנכסים האלה לטובת שלל הפרויקטים הלא-חוקיים שלו.

אנג'לו ואני מכירים מלידה. ראינו זה את זה גרלים כפי שפרחים מלבלבים. לאט אך במהירות גם יחד. בחופשות קיץ מפוארות, תחת עיניהם הפקוחות של קרובי המשפחה שלנו, חברי הארגון – גברים שהוכתרו רשמית כחברי מאפיה מן המניין – ושומרי ראש.

לאנג'לו היו ארבעה אחים, שני כלבים וחיוך, שיכול להמס את הגלידה האיטלקית שבכף ידי. אביו ניהל את משרד הנהלת החשבונות שטיפל בעסקי המשפחה שלי, ושנינו נסענו לאותן חופשות בעיר סירקוזה שבסיציליה.

לאורך השנים ראיתי את תלתליו הבלונדיניים והרכים של אנג'לו מתכחים ונגזזים. את עיניו המנצנצות, הכחולות-כים, הופכות פחות שובבות ויותר מהורהרות, הולכות ומתקשות בעקבות הדברים שאביו מן הסתם הראה לו ולימד אותו. שמעתי את קולו מעמיק, את המבטא האיטלקי שלו מתחזק, את גזרתו הנערית מתמלאת בשרירים, בגובה ובביטחון. הוא הפך יותר מסתורי ופחות אימפולסיבי, ודיבר לעיתים רחוקות יותר; אבל כשדיבר, מילותיו המסו אותי מבפנים.

התאהבות היא דבר טראגי כל כך. אין פלא שהיא מסבה לאנשים עצב כה רב.

כשהסתכלתי על אנג'לו, ראיתי נער שיכול להמס גלידה, אבל לא

הייתי הנערה היחידה שהתמוססה כשהפנה אליה את המבט הרציני שתמיד התנוסס על פניו.

היתה לי בחילה, כשחשבתי על כך שכשאני חזרתי לבית הספר הקתולי לבנות שם למדתי, הוא חזר לשיקגו ופגש, דיבר ונישק בנות אחרות. אבל הוא תמיד גרם לי להרגיש כאילו הייתי ה-נערה. הוא שזר בגניבה פרחים בשיערי, הניח לי ללגום מעט מהיין שלו, כשאף אחד לא ראה, ועיניו צחקו בכל פעם שדיברתי. כשאחיו הצעירים הקניטו אותי, הוא סטר על אוזניהם באצבעו וגירש אותם. ובכל קיץ הוא מצא דרך לגנוב רגע איתי ולנשק את קצה אפי.

"פרנצ'סקה רוסי, את עוד יותר יפה משהיית בקיץ שעבר."

"אתה תמיד אומר את זה."

"ואני תמיד מתכוון לזה. אני לא נוהג לכזב מילים."

"אז תגיד לי משהו חשוב."

"יום אחד את, אֵלֶּה שלי, את תהיי אשתי."

טיפחתי את כל הזיכרונות מכל הקיצים כאילו היו גן מקודש, גוננתי עליהם בחיבה מגודרת והשקיתי אותם עד שצמחו למזכרות אגדתיות.

ומעל לכול זכרתי איך, בכל קיץ, הייתי ממתינה בנשימה עצורה שיתגנב אל חדרי, לחנות שבה ביקרתי או לעץ שמתחתיו קראתי ספר. זכרתי איך התחיל להאריך את "הרגעים" שלנו בחלוף השנים, בנעורינו, וצפה בי בשעשוע שעה שניסיתי – ונכשלתי – להתנהג כמו אחד הבנים, אף על פי שהיה ברור עד כאב שאני נערה.

תחבתי את הפתק עמוק יותר לתוך החזייה שלי בדיוק כשוורוניקה נעצה את אצבעותיה הבשרניות בעורי הצח, אחזה בשני צידי המחוך מאחורי והידקה אותו סביב מותניי.

"מה הייתי נותנת כדי להיות שוב בת תשע-עשרה יפהפייה,"

געתה בדרמטיות. שרוכי השמנת הרכים כמשי נמתחו זה לעומת זה, ואני נשמתי בחדות. רק משפחות המלוכה של הארגון האיטלקי עוד השתמשו בסטייליסטים ובמשרתות כדי להתכונן לאירוע. אבל מבחינת הורי – היינו בני משפחת וינדזור. "זוכרת את התקופה ההיא, אלמה?"

תסרוקת השיניון הגלית שעל ראשי. "מותק, רדי מהעץ שטיפסת עליו. כשאת היית בת תשע-עשרה, היית יפה כמו כרטיס ברכה. אבל פרנצ'סקה היא בריאת האדם של מיכאלאנג'לו. אתן לא באותה ליגה. או באותו משחק."

הרגשתי את עורי מתלהט במבוכה. היתה לי תחושה שאנשים נהנו ממראה עיניהם, כשהסתכלו עליי, אבל המחשבה על יופי כשלעצמו עוררה בי אי-נוחות. יופי היה עוצמתי, אך חמקמק. מתנה עטופה בחינניות, שבלית ברירה תאבד לי ביום מן הימים. לא רציתי לפתוח אותה או להתענג על יתרונותיה. אם אעשה זאת, זה רק יקשה עליי להיפרד ממנה בבוא הזמן.

האדם היחיד, שרציתי שיבחין במראה החיצוני שלי הלילה בנשף התחפושות במכון האמנות של שיקגו, היה אנג'לו. הנושא המרכזי של ערב הגאלה היה אלים ואלות מהמיתולוגיות היווניות והרומאיות. ידעתי שרוב הנשים יגיעו מחופשות לאפרודיטה או ליונוס. אולי להרה או לריאה, אם ירגישו מקוריות במיוחד. אבל לא אני. אני התחפשתי לנמסיס, אלת הנקם. אנג'לו תמיד קרא לי אלה, והלילה התכוונתי להצדיק את כינוי החיבה שלי ולהופיע בדמותה של האלה החזקה מכול.

ייתכן שזה היה טיפשי מצדי, במאה ה-21, לרצות להתחתן בגיל תשע-עשרה בנישואי הסדר, אבל בארגון כולנו קיבלנו את מרותה של המסורת. והמסורת שלנו הגיעה היישר מהמאה ה-19.

"מה היה כתוב בפתק?" ורוניקה הצמידה לגבי זוג כנפיים קטיפתיות, לאחר שמשכה בעדינות את השמלה במורד גופי. היתה זאת שמלת סטרפלס בצבע שמי קיץ צלולים, עם עיטורים מסולסלים מרהיבים מבד אורגנזה כחול. שובל הטול השתרך כחצי מטר מאחוריי ונאגר כמו אוקיינוס לרגלי המשרתת שלי. "את יודעת, זה שדחפת לתוך המחוך שלך לייתר ביטחון." צחקקה, והחליקה את עגילי הכנפיים הזהובים לתוך אוזניי.

"זאת" – חייכתי בדרמטיות, כשפגשתי את מבטה במראה שלפנינו וידי רפרפה מעל לחזי, מעל למקום שבו נח הפתק – "ההתחלה של שארית חיי."

פרק ראשון

פרנציסקה

"ל" א ידעתי שלוונוס יש כנפיים."

אנג'לו נישק את ידי בכניסה למכון האמנות של שיקגו. ליבי נפל בקרבי, אבל מייד דחיתי מעליי את תחושת האכזבה המטופשת. הוא בסך הכול ניסה להוציא ממני תגובה. ומלבד זאת הוא נראה הלילה מסנוור ביופיו בחליפת הטוקסידו שלו, עד שיכולתי לסלוח לו על כל טעות שיעשה, זולת רצח ברם קר.

הגברים, בניגוד לנשים בגאלה, הסתובבו בתלבושת אחידה של חליפות טוקסידו ושל מסיכות, שכיסו את החלק העליון של פניהם. אנג'לו ציוות לחליפה שלו מסכה ונציאנית מעלי זהב, שכיסתה את מרבית פניו.

ההורים שלנו החליפו ביניהם דברי נימוס, בזמן שעמדנו זה מול זו וגמענו במבטינו כל נמש וחלקת עור זה של זו. לא הסברתי לו שהתחפשתי לנמסים. עוד יהיה לנו זמן – חיים שלמים – לשיחות על מיתולוגיה. הייתי צריכה רק לוודא, שהלילה יהיה לנו עוד רגע קיצי חולף. אלא שהפעם, כשינשק את אפי, אני ארים את מבטי, ושפתינו יתלכדו – ואיתן גם גורלנו.

אני קופידון, ואני יורה חץ של אהבה היישר אל ליבו של אנג'לו.
 "את יפה עוד יותר מהפעם האחרונה שבה ראיתי אותך." אנג'לו
 לפת את בד החליפה שלו בכניעה מעושה מעל למקום שבו ליבו הלם.
 כולם השתתקו סביבנו, ושמתי לב שהאבות שלנו מביטים זה בזה
 כזוממים מזימה.

שתי משפחות איטלקיות-אמריקניות בעלות עוצמה, כסף וקשרים
 הורדיים חזקים.

דון ויטו קורליאונה היה מתגאה בנו.
 "ראית אותי לפני שבוע בחתונה של ג'יאנה." נאבקתי בדחף ללקק
 את שפתיי, כשאנג'לו הביט היישר בעיניי.

"חתונות הולמות אותך, אבל להיות איתי לבד הולם אותך עוד
 יותר," אמר בפשטות והזניק את ליבי להילוך חמישי. לאחר מכן הוא
 נפנה לעבר אבי. "מר רוסי, ברשותך, אשמח ללוות את הבת שלך
 לשולחן."

אבי לפת את כתפיי מאחור. בקושי הייתי מודעת לנוכחותו מבעד
 לערפל האופוריה הכבד שאפף אותי. "שמור על הידיים שלך במקום
 שבו אוכל לראות אותן."

"תמיד, אדוני."

אנג'לו ואני שילכנו זרועות, בזמן שאחד מעשרות המלצרים הוביל
 אותנו לכיסאות שלנו בשולחן עטוי זהב ומעוטר כלי פורצלן שחורים
 ויוקרתיים. אנג'לו רכן לעברי ולחש באוזני, "או לפחות עד שתהיי
 שלי באופן רשמי."

המקומות של משפחת רוסי ושל משפחת בנדיני היו במרחק כמה
 מושבים אלה מאלה – לאכזבתי הרבה, אם כי לא להפתעתי. אבי
 תמד ניצב בלב ליבה של כל מסיבה ושילם הון כדי לקבל את מקומות
 הישיבה הטובים ביותר בכל מקום שאליו הלך. מולי ישבו מושל
 אילינוי, פרסטון בישופ, ואשתו, שהתחבטה ברשימת היינות. לצידם
 ישב גבר לא מוכר. הוא לבש חצי-מסכה שחורה פשוטה וחליפת
 טוקסידו, שוודאי עלתה הון תועפות על פי הבד המהודר והגזרה
 חסרת הדופי. הוא ישב ליד בלונדינית קולנית בשמלת קומבינזון

לבנה מבד טול צרפתי. אחת מני עשרות הוונוסים שהגיעו באותה תלבושת.

האיש נראה משועמם עד מוות, הוא סחרר את הוויסקי בכוסו והתעלם מהיפהפייה שלצידו. כשניסתה לרכון לעברו ולדבר איתו, הוא נפנה ממנה ובדק את המכשיר הנייד שלו עד שאיבד כל עניין, ובמקום זאת נעץ את מבטו בקיר שמאחוריי.

צביטה של צער שיסעה אותי. הגיע לה יותר. יותר מגבר קר ומאיים, שמעביר באנשים צמרמורות בלי שיביט בהם אפילו.

אני בטוחה שהוא יכול לגרום לגלידה להישאר קפואה במשך ימים. "אני רואה שאת ואנג'לו מוקסמים זה מזו," העיר אבא כדרך אגב, מעיף מבט לעבר המרפקים שלי, שנחו על השולחן. הסרתי אותם מייד וחייכתי בנימוס.

"הוא נחמד." הייתי אומרת 'נחמד נורא', אבל אבא שלי תיעב סלנג מודרני מכול וכול.

"הוא מתאים לפאזל," אמר אבא קצרות. "הוא שאל אם יוכל לצאת איתך בשבוע הבא, וענייתי בחיוב. תחת השגחתו של מריו, כמובן." מריו היה אחד מעשרות הבריונים של אבא. היו לו צורה ואייקיו של לבנה. היתה לי תחושה, שאבא לא יניח לי לחמוק ולהיעלם מטווח הראייה שלו הלילה, בדיוק מפני שידע שאנג'לו ואני מסתדרים קצת יותר מדי. אבא תמך בי, בסך הכול, אבל אהב שדברים נעשו בדרך מסוימת. דרך שרוב האנשים בגילי היו מגדירים כמושג, או אולי אפילו גובלת בכרבריות.

לא הייתי טיפשה. ידעתי שאני כורה לעצמי בור, כשאני לא נאבקת על זכותי לרכוש השכלה ומקצוע רווחי. ידעתי שאני אמורה להיות זאת שמחליטה עם מי עליי להתחתן.

אבל גם ידעתי, שאם לא אצטר בדרך שלו, הוא יראה לי את הדרך החוצה. ושבתמורה לחופש שלי אאלץ להשאיר את משפחתי מאחור – והמשפחה שלי היתה כל עולמי.

פרט לעניין המסורת, ארגון המאפיה של שיקגו היה שונה כלל ועיקר מהגרסה שהופיעה בסרטים. ללא סמטאות מלוכלכות,

נרקומנים מגעילים ומלחמות עקובות מדם עם החוק. כיום הכול סבב סביב הלכנת כספים, קניין ומחזור. אבי חיזר אחר המשטרה בגלוי, הסתובב בחברת פוליטיקאים בכירים ואפילו סייע לאף-ביי-איי ללכוד חשודים ידועים לשמצה.

למעשה, זאת בדיוק הסיבה, שבגינה הגענו לכאן הלילה. אבא הסכים לתרום הון עתק לעמותת צדקה חדשה, שנועדה לעזור לנוער בסיכון לרכוש השכלה גבוהה.
הו, אירוניה, ידידתי הנאמנה.

לגמתי שמפניה והתבוננתי באנג'לו, שישב מצידו השני של השולחן ושוחח עם בחורה בשם אמילי, שאביה היה הבעלים של אצטדיון הבייסבול הגדול ביותר באילינוי. אנג'לו סיפר לה, שהוא עומד להירשם למסלול לתואר שני באוניברסיטת נורת'ווסטרן ובו בזמן להצטרף למשרד הנהלת החשבונות של אביו. למען האמת, הוא עמד להלכין כסף בשביל אבא שלי ולשרת את הארגון למשך שארית ימיו.

הייתי שקועה בשיחה שלהם, כשהמושל בישוף הפנה את תשומת ליבו אלי.

"ומה לגבייך, רוסי הקטנה? את הולכת לקולג'?"

כל האנשים סביבנו היו עסוקים בשיחה ובצחוק, פרט לאיש שישב מולי. הוא המשיך להתעלם מהדייט שלו לטובת המשקה ששתה, מתעלם מהנייד שלו, שהבזיק והתריע על מאה הודעות בדקה. עכשיו הוא הביט בי, אבל גם הביט דרכי. תהיתי בן כמה הוא. הוא נראה מבוגר ממני, אבל לא בדיוק בגיל של אבא.

"אני?" חייכתי בנימוס וזקפתי את גבי. העברתי את ידי על המפית שבחיקי. הנימוסים שלי היו ללא דופי, והייתי בקיאה בשיחות חולין. בבית הספר למדתי לטינית, נימוסים והליכות וידע כללי. יכולתי לבדר כל אחד, ממנהיגים בינלאומיים ועד פיסת מסטיק לעוס. "אה, סיימתי ללמוד רק לפני שנה. נכון לעכשיו אני עובדת על הרחבת הרפרטואר החברתי שלי ועל יצירת קשרים כאן בשיקגו."

"במילים אחרות, את לא עובדת או לומדת," העיר האיש שמולי

ביובש, ואז חיסל את יתרת המשקה שלו וירה חיוך אכזר לעבר אבי. הרגשתי את אוזניי מאדימות, כשמצמצתי אל אבא שלי בתחינה לעזרה. הוא, כנראה, לא שמע דבר, מפני שההערה לא זכתה לתגובה כלשהי מצידו.

"אלוהים אדירים," הבלונדינית שישבה ליד האיש החצוף הסמיקה. אך הוא נופף בידו בביטול.

"אנחנו בין חברים. אף אחד לא ידליף את זה."

ידליף את זה? מי הוא לעזאזל?

התאוששתי ולגמתי מהמשקה שלי. "אני עושה עוד דברים, כמובן."

"למשל?" הקניט בעניין מעושה. דממה נפלה בצד שלנו בשולחן.

מהסוג שרמז על בואו הקרב של רגע לא נעים.

"אני אוהבת פעילויות צדקה..."

"זאת לא פעילות אמיתית. מה את עושה?"

שימוש בפעלים, פרנצ'סקה. תחשבי על שימוש בפעלים.

"אני רוכבת על סוסים ונהנית לגנון. אני מנגנת בפסנתר. אני..."

קונה כל מה שאני צריכה. "החמרתי את המצב וידעתי את זה. אבל

הוא לא הניח לי לשנות את נושא השיחה, ואף אחד לא התערב לטובתי.

"אלה תחביבים ומותרות. מה את תורמת לחברה, מיס רוסי, נוסף

לתמיכתך בכלכלה של ארצות הברית ברכישת כמות בגדים, שיכולה

לכסות את צפון אמריקה?"

כלי אוכל נפלו ברעש על הפורצלן העדין. אישה נשנקה בהפתעה.

שאריות הפטפטת נפסקו באחת.

"זה מספיק," סינן אבא שלי, קולו מקפיא, עיניו מתות. נרתעתי

ממנו, אבל הגבר במסכה נשאר רגוע, זקוף-גב, ואפילו משועשע עד

אין קיץ לנוכח התפנית בשיחה.

"אני נוטה להסכים, ארתור. אני חושב שלמדתי כל מה שיש לדעת

על הבת שלך. ובתוך דקה, לא פחות."

"שכחת את חובותיך הפוליטיות והציבוריות בבית יחד עם

הנימוסים שלך?" העיר אבי, מנומס כתמיד.

האיש חייך חיוך זאבי. "נהפוך הוא, מר רוסי. אני זוכר אותך בבירור, כפי שאתה עתיד לגלות, לאכזבתך."

פרסטון בישופ ואשתו השקיעו את האסון החברתי, כשהמשיכו לשאול אותי על אודות חינוכי באירופה, הרסיטלים שלי והנושאים שרציתי ללמוד (בוטניקה, אם כי די ברור היה לי, שעתיד לי לא טומן בחובו לימודים בקולג'). ההורים שלי חייבו בתגובה להתנהגותי המושלמת, ואפילו האישה שישבה ליד הזר החצוף הצטרפה לשיחה בהיסוס ודיברה על הטיול, שעשתה לאירופה בשנת השבתון שלה.

היא היתה עיתונאית ונסעה ברחבי העולם. אבל לא משנה כמה נחמדים כולם היו, לא יכולתי להתנער מההשפלה הנוראית שספגתי מלשונו המושחזת של הרייט שלה, שדרך אגב חזר לבהות בתחתית כוס הוויסקי החדשה שלו בהבעת פנים שכל כולה שעמום. שקלתי לספר לו שהוא לא צריך עוד משקה, אבל עזרה מקצועית עשויה לעזור לו פלאים.

אחרי ארוחת הערב הגיע תורם של הריקודים. לכל אישה במקום היה כרטיס מלא בשמות בני-זוג, שהגישו הצעת מחיר סודית כדי לרקוד איתן. כל הרווחים נמסרו לצדקה.

ניגשתי לבדוק את הכרטיס שלי בטבלה הארוכה שהכילה את שמות האורחות. ליבי האיצן, כשסקרתי אותה, וראיתי את שמו של אנג'לו. אבל ההתרגשות התחלפה מהר מאוד בחשש, כשהתחוויר לי כי הכרטיס היה עמוס לעייפה בשמות איטלקיים וארוך יותר מהכרטיסים האחרים. נראה שאבלה את שארית הערב בריקודים, עד שאאבד כל תחושה בכפות רגליי. זה יסבך את התוכנית שלי להגניב נשיקה עם אנג'לו.

הריקוד הראשון שלי היה עם שופט בבית המשפט הפרדלי. ואז עם פלייבוי איטלקי-אמריקאי להחריד מניו-יורק, שסיפר לי כי בא לכאן במיוחד כדי לראות אם השמועות על המראה החיצוני שלי נכונות. הוא נישק את שולי החצאית שלי כמו דוכס מימי הביניים, לפני שחבריו גררו את התחת השיכור שלו בחזרה לשולחן שלהם. בבקשה, אל תבקש מאבא שלי לצאת איתי, נאנחתי בשקט. הוא נראה

כמו חמור עשיר, שרצה להפוך את החיים שלי לגרסה כלשהי של הסנדרק. השלישי היה המושל בישופ, והרביעי היה אנג'לו. היה זה ואלס קצר יחסית, אבל השתדלתי לא להניח לעובדה הזאת להעכיר את מצב הרוח שלי.

"הנה היא." פניו של אנג'לו הוארו, כשהתקרב אליי ולמושל לקראת הריקוד שלנו.

נברשות השתלשלו מהתקרה, ורצפת השיש זימרה תחת נקישות עקבי הרקדנים. אנג'לו הרכין את ראשו לעברי, לקח את ידי בידו והניח את ידו השנייה על מותניי.

"את יפהפייה. אפילו יותר מלפני שעתיים," לחש, ונשימתו החמימה ליטפה את פניי. כנפי פרפרים קטנות וקטיפתיות דגדגו את ליבי.

"טוב לדעת, כי אני לא יכולה לנשום בדבר הזה." צחקתי והבטתי עמוק בעיניו. ידעתי שהוא לא יכול לנשק אותי עכשיו, ופאניקה קלה שטפה את הפרפרים והטביעה אותם בחרדה. מה אם בכלל לא נצליח למצוא זמן לעצמנו? אז הפתק יהיה חסר משמעות. קופסת העץ הזאת תציל אותי או תהרוג אותי.

"אני אשמח לעשות לך הנשמה מפה-אל-פה בכל פעם שלא תצליחי לנשום." עיניו רפרפו על פניי וגרונו זע, כשבלע את רוקו. "אבל נתחיל בדייט קליל בשבוע הבא, אם את מעוניינת." "אני מעוניינת," אמרתי מהר מדי. הוא צחק והצמיד את מצחו לשלי.

"תרצי לדעת מתי?"

"מתי נצא לדייט?" שאלתי כמו טיפשה.

"גם זה. יום שישי, דרך אגב... אבל התכוונתי אם תרצי לדעת מתי ידעתי שאת תהיי אשתי?" שאל ללא היסוס. בקושי הצלחתי לגרום לעצמי להנהן. רציתי לבכות. הרגשתי את ידו מתהדקת סביב מותניי, והתחוויר לי שאני מאבדת את שיווי המשקל.

"בקיץ שבו חגגת שש-עשרה. הייתי בן עשרים. שורד עריסות." צחק. "הגענו באיחור לבקתה שלנו בסיציליה. בדיוק גלגלתי את

המזוודה שלי לאורך הנהר, ליד הבקתות הצמודות שלנו, כשראיתי אותך שוזרת כתר מפרחים על הרציף. חייכת אל הפרחים, והיית כל כך יפה ומסתורית, עד שלא רציתי לדבר איתך כדי לא לשבור את הכישוף. רגע אחר כך הרוח העיפה את הפרחים לכל עבר. את אפילו לא היססת. קפצת ראש לתוך הנהר ותפסת כל אחד מהפרחים שהתעופפו מהכתר, אף כי ידעת שהוא לא ישרוד. למה עשית את זה? "זה היה יום ההולדת של אימא שלי," התוודיתי. "כישלון לא בא

בחשבון. כתור יום ההולדת יצא יפה, דרך אגב."

עֵינֵי נדרו לחלל הקטן והמיותר שבין החזה שלי לשלו.

"כישלון לא בא בחשבון," חזר אנג'לו בהרהור.

"באותו יום נישקת את האף שלי בשירותי המסעדה ההיא," ציינתי

בפניו.

"אני זוכר."

"אתה מתכוון לגנוב נשיקת־אף גם הערב?" שאלתי.

"לעולם לא הייתי גונב ממך, פרנקי. הייתי קונה ממך נשיקה במחיר מלא, עד לִפְנֵי האחרון," עקץ בחביבות וקרץ אליי, "אבל לצערי, בין הכרטיס המלא להדהים שלך למחויבויות שלי לשוחח עם כל חבר ארגון, שלמזלו השיג הזמנה לדבר הזה, נראה שנאלץ לדחות לפעם אחרת. אל תדאגי, כבר אמרתי למריו שאתן לו טיפ נדיב, אם יקח את הזמן שלו כשיביא את הרכב שלנו משירות החנייה בשישי."

טפטוף הפאניקה הפך עתה למבול של אימה. אם הוא לא ינשק

אותי הערב, התחזית בפתק תהיה לשווא.

"בבקשה?" חייכתי אליו חיוך זוהר, להוטה להסוות את האימה

שאחזה בי. "הרגליים שלי זקוקות למנוחה."

הוא נשך את אגרופו וצחק. "כל כך הרבה רמיזות מיניות,

פרנצ'סקה."

לא ידעתי אם לבכות בייאוש או לצרוח מתסכול. כנראה שניהם.

השיר עדיין לא נגמר, ושנינו עוד התנועענו זה בזרועות זו, שבויים

בכוחו של כישוף אפל, כשהרגשתי יד יציבה וחזקה נפרשת על האזור

החשוף של גבי העליון.

"אני מאמין שהגיע תורי", שמעתי את הקול העמוק רועם מאחוריי. הסתובבתי בזעף, רואה לפניי את האיש החצוף בחצי המסכה השחורה מסתכל עליי.

הוא היה גבוה – מעל למטר תשעים – עם שיער פרוע ושחור כדיו, שהוחלק לאחור בשלמות מהפנטת. מבנה גופו השרירי והמוצק היה רזה, אך רחב. עיניו היו אפורות כחלוקי נחל, מלוכסנות, ומאיימות, ולסתו המרובעת־מדי מסגרה את שפתיו המסותתות בשלמות, מוסיפה למראה הנאה־מדי שלו אופי מחוספס. חיוך לגלגני ואדיש עיטר את שפתיו, ורציתי למחוק אותו מפרצופו בסטירה. ניכר עליו שהוא משועשע עדיין מגבב השטויות, שלדעתו פלטתי בשולחן האוכל. נוסף על כך הסתבר שהיה לנו קהל, שכן שמתי לב שחצי מהחדר נועץ בנו עכשיו מבטים בעניין ניכר. הנשים הביטו בו כמו כרישים רעבים באקווריום מלא דגים; הגברים עיקלו את זוויות פיותיהם בשעשוע.

"שלא תעז לשלוח ידיים", נהם עליו אנג'לו כשהשיר נגמר, והוא כבר לא יכול היה להחזיק אותי בזרועותיו.

"שלא תעז לדחוף את האף", אמר האיש באדישות.

"אתה בטוח שהשם שלך מופיע בכרטיס שלי?" פניתי אליו בחיוך נימוסי אך מרוחק. הייתי מבולבלת עדיין משיחתי עם אנג'לו, כשהזר משך והצמיד אותי לגופו הנוקשה, מניח יד רכושנית על גבי התחתון, במקום נמוך משהיה מקובל חברתית, כאילו עמד לתפוס את הישבן שלי.

"תענה לי", סיננתי.

"ההצעה שהגשתי על הכרטיס שלך היתה הכי גבוהה", ענה ביובש.

"ההצעות אנונימיות. אתה לא יודע כמה אנשים אחרים שילמו",

קפצתי את שפתיי כדי שלא אצעק עליו.

"אני יודע שהסכומים שהם שילמו לא מתקרבים לשווי האמיתי

של הריקוד הזה."

בלתי־פאקינג־יאמן.

התחלנו לרקוד ואלס ברחבי החדר, והזוגות האחרים לא רק הסתחררו והתחככו זה בזו, אלא גם הגניבו לעברנו מבטים מלאי קנאה.

הם לטשו בנו עיניים בגלוי ובגסות, עד שהיה לי ברור כי הבלונדינית שהגיעה איתו לנשף לא היתה אשתו. אומנם הייתי הצעקה האחרונה בארגון, אבל האיש החצוף היה גם הוא מצרך מבוקש.

הייתי נוקשה וקפואה בזרועותיו, אבל דומה כי לא הבחין בכך – או שלא היה לו אכפת. הוא ידע לרקוד ואלס יותר טוב מרוב הגברים, אבל היה טכני, ולא היו לו החום האנושי והשובבות של אנג'לו.

"נמסיס", אמר והפתיע אותי, ובה בעת הפשיט אותי במבטו החמדני. "מפזרת שמחה ומחלקת סבל. זה לא בדיוק מסתדר עם הנערה הכנועה, שבידרה את בישופ ואת אשתו הסוסה ליד השולחן." נחנקתי מהרוק שלי. יכול להיות שהוא קרא לאשתו של המושל סוסה? ולי כנועה? הסטתי את מבטי והתעלמתי מניחוח הבושם הממכר שלו ומהתחושה של גופו המפוסל לעומתי.

"נמסיס היא חייט הטוטם שלי. היא זאת שפיתתה את נרקיסוס לבריתה, שבה ראה את השתקפותו ומת מיוהרה. גאוה היא מחלה נוראית." הבזקתי לו חיוך מקניט.

"מחלה שיש אנשים שיועיל להם להידבק בה." הוא חשף את שיניו הלבנות והישרות.

"יהירות היא מחלה. חמלה היא התרופה. רוב האלים לא אהבו את נמסיס, אבל זה רק כי היה לה עמוד שדרה." "ולך יש?" הוא קימר גבה כהה.

"לי יש...?" מצמצתי, והחיוך המנומס שעל פני קמל. הוא היה עוד יותר חצוף כשהיינו לבד.

"עמוד שדרה, השלים. מבטו היה כה נועז ואינטימי, עד שהרגשתי כאילו הוא נושף אש לתוך נשמתי. רציתי להתרחק ממגעו ולזנק לבריכת קרח.

"מובן שיש לי," עניתי וגווי הזדקף. "איפה הנימוסים שלך? מי גידל אותך? חיות פרא?"

"תני לי דוגמה," אמר, תוך שהוא מתעלם מהעקיצה שלי. התחלתי להתרחק ממנו, אבל הוא משך אותי בחזרה לזרועותיו. אולם הנשפים הזוהר התערפל והתמזג עם הרקע, ואף על פי שהתחלתי להבחין, כי

הגבר מאחורי חצי המסכה היה יפהפה להדהים, התנהגותו המכוערת היתה הדבר היחיד שבלט בעיניי.

אני לוחמת וליידי... ואדם שפוי שמסוגל להתמודד עם האיש המחריד הזה.

"אני ממש מחבבת את אנג'לו בנדיני." הנמכתי את קולי ומייד העברתי את מבטי מעיניו אל השולחן שבו ישבה משפחתו של אנג'לו. אבי ישב מטרים ספורים משם ונעץ בנו מבט קר, שעה שחברי הארגון מסביבו פטפטו ביניהם.

"אתה מבין, במשפחה שלי יש לנו מסורת בת עשרה דורות. לפני החתונה כלה ממשפחת רוסי צריכה לפתוח קופסת עץ – שגולפה ונבנתה בידי מכשפה, שהתגוררה בכפר של אבותיי באיטליה – ולקרוא שלושה פתקים, שנכתבו בשבילה על ידי בת רוסי האחרונה שנישאה. זה מין כישוף למזל טוב בשילוב קמע וקצת חיזוי עתידות. גנבתי את הקופסה הערב ופתחתי אחד מהפתקים, רק כדי להקדים את הגורל. היה כתוב שם שהערב אהבת חיי ינשק אותי, ו... כלומר..." ינקתי את שפתי התחתונה לתוך פי ומצצתי אותה, ואז הגנבתי מבט לעבר כיסאו הריק של אנג'לו. האיש הביט בי באיפוק, כאילו הייתי סרט זר שהוא לא מצליח להבין. "אני מתכוונת לנשק אותו הערב."

"זה עמוד השדרה שלך?"

"כשיש לי שאיפה, אני הולכת עליה."

מצחו התקמט בהתנשאות מתחת למסכה, כאילו רצה לומר שאני טיפשה גמורה. הבטתי היישר בעיניו. אבי לימד אותי, שהדרך הטובה ביותר להתמודד עם גברים כמוהו היתה להתעמת איתם, לא לברוח. כי הגבר הזה? ירדוף.

כן, אני מאמינה במסורת הזאת.

לא, לא אכפת לי מה אתה חושב.

ואז התחוויר לי, כי במהלך הערב גוללתי בפניו את כל סיפור חיי, ואפילו לא שאלתי אותו לשמו. לא רציתי לדעת מה שמו, אבל כללי הנימוס קבעו שעליי לפחות להעמיד פנים.

"שכחתי לשאול מי אתה."

"כי לא היה לך אכפת," הקניט.

הוא בחן אותי באותו מבט שתקני. מבט שכולו אוקסימורון של שעמום פראי. לא עניתי לו, מפני שזאת היתה האמת.

"סנטור וולף קיטון." המילים התגלגלו מפיו בתקיפות.

"אתה לא קצת צעיר מכדי להיות סנטור?" החמאתי לו כדי לראות אם אצליח להמס את השכבה העבה של החלאתיות שבנה סביב עצמו. אנשים מסוימים פשוט נזקקו לחיבוק חזק. מסביב לגרון. רגע, באמת חשבתי לחנוק אותו. זה לא אותו דבר.

"שלושים. חגגתי בספטמבר. נבחרתי בנובמבר."

"ברכותיי." לא מזיז לי. "אתה ודאי נרגש."

"ברקיע השביעי ממש." הוא קירב אותי אליו עוד יותר, עד שגופי היה צמוד לשלו.

"אני יכולה לשאול אותך שאלה אישית?" כחכחתי בגרוני.

"רק אם גם אני יכול לשאול אותך שאלה אישית," ענה.

חשבתי על זה.

"אתה יכול."

הוא הרכין את סנטרו קלות כמאשר לי להמשיך.

"למה ביקשת לרקוד איתי, שלא לדבר על הכסף ששילמת על העונג המפוקפק, כשברור שלדעתך כל מה שאני מייצגת הוא שטחי ומעורר סלידה?"

בפעם הראשונה הערב משהו דמוי חיוך עלה על פניו. הוא נראה לא טבעי, אפילו מתעתע. החלטתי שהוא לא נוהג לצחוק לעיתים קרובות. או בכלל.

"רציתי לראות בעצמי אם השמועות בדבר היופי שלך נכונות."

זה שוב. נאבקתי בדחף לדרוך לו על הרגל. גברים הם יצורים כל כך פשוטים. אבל, כפי שהזכרתי לעצמי, אנג'לו חשב שאני יפהפייה עוד לפני כולם. כשעוד היה לי גשר בשיניים, כשמעטה של נמשים כיסה את אפי ואת לחיי, והיה לי שיער פרוע בגוון חום-עכבר, שעדיין לא למדתי לרסן.

"עכשיו תורי," אמר, בלי לגזור פסק דין כלשהו באשר למראה החיצוני שלי. "כבר בחרת שמות לילדים שיהיו לך עם בנגיני?"
זאת היתה שאלה מוזרה, שללא ספק נועדה ללגלג עליי. רציתי להסתובב ולהתרחק ממנו בו ברגע. אבל המוזיקה הלכה והתעממה, והיה זה טיפשי להרים ידיים כשהמפגש בינינו עמד להסתיים. מלבד זאת קיבלתי את הרושם, שכל מילה שיוצאת מפי מפריעה לו. למה לשבור את הרצף?
"בנדיני. וכן, למעשה, כבר בחרתי אותם. כריסטיאן, ג'ושוע ואמלין."

טוב, יכול להיות שבחרתי גם את מין הילדים. זה מה שקורה כשיש יותר מדיי זמן פנוי.

עכשיו חייך הזר בחצי המסכה מאוזן לאוזן, ואלמלא הכעס, שגרם לי להרגיש כאילו ארס טהור זרם בעורקיי, הייתי מסוגלת להעריך את ההיגיינה הדנטלית שלו, שכמו נלקחה מתוך פרסומת. במקום להרכין ראש ולנשק את ידי, כפי שקבע העלון שחולק לבאי הנשף, הוא צעד לאחור והצדיע לי בלגלוג. "תודה, פרנצ'סקה רוסי."

"על הריקוד?"

"על התוכנה."

הלילה הלך ונהיה גרוע יותר ויותר אחרי הריקוד המקולל עם סנטור קיטון. אנג'לו ישב באחד השולחנות עם חבורת גברים, בעיצומו של ויכוח סוער, בזמן שאני נזרקתי מזוג זרועות אחד למשנהו, שוחחתי וחייכתי ואיבדתי כל תקווה ושפיות עם כל שיר שעבר. מצבי היה מגוחך לאין שיעור. גנבתי את קופסת העץ של אימי – הדבר היחיד שאי פעם גנבתי – כדי לקרוא את הפתק שלי ולאזור אומץ להראות לאנג'לו איך אני מרגישה כלפיו. אם הוא לא ינשק אותי הלילה – אם אף אחד לא ינשק אותי הלילה – האם זה אומר שנגזר עליי לחיות חיים חסרי אהבה?

שלוש שעות לאחר תחילת הנשף הצלחתי לחמוק ולצאת מדלת הכניסה של המוזיאון, נעמדתי על מדרגות הבטון הרחבות ושאפתי את

אוויר האביב הרענן. בעל הריקוד האחרון שלי נאלץ ללכת מוקדם, לשמחתי. לאשתו התחילו צירים.

חיבקתי את עצמי לעומת הרוח של שיקגו וצחקתי בעצב על שום דבר מסוים. מונית צהובה חלפה במהירות על פני הבניינים הגבוהים, וזוג הצטופף יחד וזגזג בעליצות לעבר היעד שלו. קליק.

היה זה כאילו מישוהו כיבה את היקום. אורות הרחוב כבו בפתאומיות, וכל מקור אור התפוגג ונעלם. היה בזה יופי מעורר בעתה. מקור האור היחיד שנשאר היה הסהר הבודד, שזהר מעל לראשי. הרגשתי זרוע נכרכת סביב מותניי מאחור. המגע היה בטוח וחזק, והתעקל סביב גופי כאילו הגבר שאחז בי הכיר אותו מזה זמן רב. מזה שנים.

הסתובבתי. המסכה הזהובה־שחורה של אנג'לו החזירה לי מבט. כל האוויר התרוקן מריאותי, גופי התמוסס, וצנחתי בזרועותיו בהקלה. "באת," לחשתי. אגודלו ליטף את לחיי. הנהון רך, דומם. כן.

הוא הרכין את ראשו והצמיד את שפתיו לשלי. ליבי צווח מאושר בחזי. לא נכון. זה באמת קודה.

אחזתי בשולי החליפה שלו ומשכתי אותו אליי. דמיינתי את הנשיקה שלנו אינספור פעמים, אבל מעולם לא ציפיתי שהיא תהיה כזאת. כמו בית. כמו חמצן. כמו נצח. שפתיו המלאות רפרפו על שלי, שלחו אוויר חמים לתוך פי, והוא חקר, וטעם, ונשך את שפתי התחתונה לפני שכבש את פי בשלו, הניע את ראשו והיטה אותי לאחור באחיזתו העזה. הוא פתח את פיו, ולשונו הגיחה וליטפה את שלי. השבתי לו טובה תחת טובה. הוא הצמיד אותי אליו, טרף אותי לאט ובתשוקה, הצמיד את ידו לגבי התחתון ונאנח לתוך פי, כאילו הייתי מים במדבר. נאנחתי לעומת שפתיו, מלקקת כל פינה

של פיו, על אף שלא היה לי ניסיון. הרגשתי נבוכה, מגורה, ומעל לכול – חופשייה.

חופשייה. בזרועותיו. האם קיים משהו משחרר יותר מההרגשה שאוהבים אותך?

התנודדתי בביטחון, שזרועותיו סיפקו לי, ונישקתי אותו לפחות שלוש דקות, לפני שחוששי מצאו שוב את דרכם לתוך מוחי המעורפל. היה לו טעם של ויסקי, לא של היין שאנג'לו שתה כל הערב. הוא היה גבוה ממני באופן ניכר – גבוה מאנג'לו – אם כי לא בהרבה. ואז עלה ניחוח האפטרשייב שלו באפי, ובזיכרוני עלו עיניים קרות בצבע חלוקי נחל, כוח גולמי וחושניות אפלה, שהעלתה להבות של זעם עמוק בקרביי. לקחתי שאיפה ארוכה והרגשתי אותן בוערות בתוכי. לא.

קרעתי את שפתיי משפתיו ומעדתי לאחור, עד שנתקלתי באחת המדרגות. הוא תפס את פרק ידי ומשך אותי בחזרה אליו כדי לעצור את נפילתי, אבל לא עשה כל מאמץ לחדש את הנשיקה.

"אתה!" קראתי בקול רועד. כמו בתזמון מושלם התעוררו מנורות הרחוב לחיים והאירו את קימורי פניו החדים. פניו של אנג'לו היו רכים מעל ללסתו המסותתת. לגבר הזה היו רק קווים נוקשים וקצוות משוננים. הוא כלל לא דמה לגבר שהתאהבתי בו, אפילו עם חצי המסכה שעטה על פניו.

איך הוא עשה את זה? למה הוא עשה את זה? דמעות נקוו בעיני, אבל ריסנתי אותן. לא רציתי להעניק לזר הגמור הזה את הסיפוק בלראות אותי מתמוטטת.

"איך אתה מעז," אמרתי בשקט, ונשכתי את לחיי כדי לא לצרוח עד שפי נמלא בטעם דמי החם.

הוא צעד לאחור, הסיר מפניו את המסכה של אנג'לו – אלוהים יודע איך הוא הצליח לשים עליה את ידיו – והשליך אותה על המדרגות כאילו היתה מזוהמת. פניו החשופים נגלו לפניי כמו יצירת אמנות. אכזריים ומאיימים, תובעים את תשומת ליבי. צעדתי הצידה כדי להגדיל את המרחק בינינו.

"איך? בקלות." קולו היה יהיר, על גבול הזלזול. "אבל נערה חכמה היתה שואלת למה."

"למה?" שאלתי בכוז תוך שסירבתי לעכל את חמש הדקות האחרונות. מישוהו אחר נישק אותי. אנג'לו – על פי המסורת המשפחתית שלי – לא יהיה אהבת חיי. השמוק הזה, לעומת זאת... עכשיו היה זה תורו לקחת צעד הצידה. גבו הרחב חוסם את הכניסה למוזיאון, כך שלא יכולתי לראות מי עמד שם כשכתפיו שמוטות לאחור, פיו פעור, פניו חשופות ונדהמות, ומבטו גומע את המחזה שלפניו.

אנג'לו העיף מבט אחד בשפתי התפוחות ומייד הסתובב ושעט בחזרה פנימה, כשאמילי רצה בעקבותיו.

וולף הזאב כבר לא לבש עור כבש, כשהפנה אליי את גבו ועשה את דרכו במעלה המדרגות. כשהגיע לדלתות, הדייט שלו יצאה, כאילו השניים תזמנו את זה. וולף אחז בזרועה והוביל אותה במורד המדרגות בלי להעיף לעברי אף לא מבט אחד, בזמן שקמלתי על מדרגות הבטון. יכולתי לשמוע את הדייט שלו לוחשת משהו, את תגובתו היבשה ואת צחוקה מהדהד באוויר כמו פעמון רוח.

כשדלת הלימוזינה שלהם נטרקה, שפתיי צרבו כל כך, עד שנאלצתי לגעת בהן כדי לוודא שלא הצית אותן באש. הפסקת החשמל לא היתה מקרית. הוא עשה את זה.

הוא קטע את הכוח החשמלי. וגזל את הכוח שלי.

שלפתי את הפתק מתוך המחוך שלי, זרקתי אותו על המדרגה ודרכתי עליו כמו ילדה בעיצומו של התקף זעם. וולף קיטון גנב ממני נשיקה.

פרק שני

פרק 3'סקה

מלחמה ניטשה בתוכי, שעה שבחנתי בין שאיפות סיגריה כל קור עכביש ופגם בתקרת חדר השינה שלי באותו לילה.

זאת היתה סתם מסורת מטופשת וכיפית. לא בדיוק עובדה מדעית. אין סיכוי שכל התחזיות שנכתבו בפתקים יתממשו. אני בטח לא אראה שוב לעולם את וולף קיטון.

אבל לא היה לי ספק, שאפגוש את אנג'לו בקרוב. גם אם יבטל את הפגישה שלנו בשישי הבא, עוד יהיו הרבה חתונות, חופשות ואירועים קהילתיים, ששנינו נבקר בהם החודש.

אני אוכל להסביר לו הכול, פנים אל פנים. נשיקה מטופשת אחת לא יכולה למחוק שנים של משחק מקדים מילולי. אפילו דמיינתי את החרטה שיביע, כשיגלה שנישקתי את סנטור קיטון רק משום שחשבתי שזה הוא.

כיביתי את הסיגריה שלי והדלקתי עוד אחת. לא נגעתי בטלפון שלי, רציתי לעצור את עצמי מלשלוח לאנג'לו הודעה מתרפסת והיסטרית. הייתי צריכה לדבר על זה עם בת הדודה שלי, אנדריאה. היא גרה בצד השני של העיר, ומאחר שהיתה בשנות העשרים

המוקדמות לחייה, היא הפכה, בעל כורחה, ליועצת היחידה שלי בכל הנוגע למין השני.

מעטה של גווני ורוד וצהוב כיסה את השמיים עם בוא הבוקר. ציפורים שרו מחוץ לאחוזת האבן שלנו ממקומן על אדן החלון.

הנחתי את זרועי מעל לעיני ועויתי את פניי, לפי היה טעם של אפר ושל אכזבה. היה זה יום שבת, והייתי חייבת לצאת מהבית לפני שאימא שלי תקבל רעיונות כלשהם. רעיונות כמו לקחת אותי לקנות שמלות יקרות ולתחקר אותי על אנג'לו בנדיני. על אף כל הבגדים והנעליים המצועצעים, ששכנו במלתחה שלי, הייתי בחורה פשוטה למדיי על פי הסטנדרטים של בית המלוכה האיטלקי-אמריקני. מילאתי את תפקידי מפני שזה מה שהיה עליי לעשות, אבל ממש שנאתי כשהתייחסו אליי כאל נסיכה מטומטמת, שלא ידעה לעשות שום דבר בעצמה. לא התאפרתי בכבודות, אם בכלל, וברוך כלל אהבתי כששיערי היה פרוע. העדפתי לרכוב על סוסים ולגנון על פני שופינג ומניקור. גינה בפסנתר היתה הפורקן האהוב עליי. שעות בחדרי הלבשה, בזמן שאימי וחברותיה בחנו אותי, היו שקולות בעיני לגיהנום.

רחצתי את פני ולבשתי את מכנסי הרכיבה השחורים וז'קט ספורט לבן, נעלתי נעלי רכיבה וירדתי אל המטבח. שלפתי את חפיסת הווג שלי והדלקתי סיגריה, בזמן שנהניתי מכוס קפוצ'ינו ובלעתי שתי כמוסות אדוויל. ענן עשן כחול עלה מפי כשהקשתי בציפורניי הלעוסות על שולחן האוכל. בתוכי קיללתי שוב את סנטור קיטון. אתמול, בשולחן ארוחת הערב, היתה לו החוצפה להניח, כי לא רק שבחרתי בחיים האלה, גם אהבתי אותם. הוא לא עצר לרגע לחשוב, שאולי בסך הכול השלמתי עם מצבי, ושהחלטתי להעדיף את הקרבות שבהם אנצח על אלה שכבר היו אבודים.

ידעתי שאסור לי לטפח קריירה. כבר השלמתי עם המציאות הזאת אף כי שברה את ליבי; אז למה, אם כך, לא יכולתי לקבל את הדבר היחיד שעוד רציתי? חיים עם אנג'לו, הגבר היחיד בארגון שבאמת מצא חן בעיניי.

יכולתי לשמוע את עקביה של אימא נוקשים במעלה המדרגות, כשעשתה את דרכה ברחבי הבית, ואת דלת משרדו של אבא שלי נפתחת בלילה. ואז שמעתי את אבא נובח על מישהו באיטלקית בטלפון, ואת אימי פורצת בבכי. אימא שלי לא בכתה סתם כך, ואבא שלי לא נהג להרים את קולו, כך ששתי התגובות האלה עוררו את סקרנותי.

העברתי את מבטי על הקומה הראשונה, שהורכבה מחלל פתוח, כשהמטבח והסלון רחב הידיים מתמזגים עם המרפסת העצומה, וראיתי את מריו ואת סטפנו מסתודדים ביניהם בצעקות באיטלקית. הם השתתקו כשראו שאני מסתכלת.

העפתי מבט לעבר השעון שמעליי. השעה היתה כמעט אחת-עשרה.

מכירים את ההרגשה הזאת, של אסון ממשמש ובא? הפעם הראשונה שהארמה רועדת תחתכם, השקשוק הראשון של ספל הקפה על השולחן לפני סופה אכזרית? ככה הרגשתי באותו רגע. "פרנקי!" קראה אימא בקול צורמני, "אנחנו מצפים לאורחים. אל תלכי לשום מקום."

כאילו יכולתי פשוט לקום וללכת. זאת היתה אזהרה. צמרמורות עברו בעורי.

"מי בא?" צעקתי בחזרה.

התשובה לשאלתי התגלתה שבריר שנייה לאחר ששאלתי אותה. פעמון הדלת צלצל בדיוק כשעמדתי לעלות ולשאול אותם מה קורה. כשפתחתי את הדלת, מצאתי את האויב המושבע החדש שלי, וולף קיטון, מצידה השני, כשעל פניו גיחוך מלא בוז. זיהיתי אותו בלי המסכה אף על פי שעטה אותה במשך רוב ליל אמש. אומנם שנאתי אותו, אבל הוא נולד עם פרצוף בלתי נשכח.

בריחוק ניכר ובאלגנטיות מרגיזה הוא כמעט דרס אותי, כשנכנס לבוש בחליפת משבצות הדוקה ובמקטורן מחויט. הוא ניער מייד את טל הבוקר מנעלי המוקסין שלו, כששומרי הראש שלו נכנסים בעקבותיו.

"נמסיס." הוא ירק את המילה כאילו אני פגעתי בו. "איך את מרגישה הבוקר?"

חרא, תודות לך. אבל הוא לא היה צריך לדעת שהיתה לו השפעה כלשהי על מצב הרוח שלי. העובדה שגזל ממני את הנשיקה הראשונה שלי עם אנג'לו היתה גרועה דיה.

סגרתי את הדלת מאחוריו בלי להביט בו. רציתי אותו בבית שלי באותה מידה שרציתי את מלאך המוות בבית שלי.

"מצוין, סנטור קיטון. למעשה, רציתי להודות לך על אתמול," ציינתי, בעודי מורחת על פרצופי חיוך נימוסי באופן מופרז.

"באמת?" הוא קימר גבה בפקפוק, ואז הסיר את המקטורן שלו ומסר אותו לאחד משומרי הראש שלו, מאחר שלא הצעתי לקחת אותו בעצמי. "כן. הראית לי איך גבר אמיתי לא אמור להתנהג, והוכחת שאנג'לו בנדיני הוא הגבר בשבילי." איש האבטחה של וולף תלה את המקטורן שלו על אחד המתלים, תוך שהוא מתעלם מנוכחותי. שומרי הראש של קיטון היו שונים מאלה של אבא – הם לבשו מדים של ממש וכנראה היו בעלי רקע צבאי.

"בתור ג'נטלמן אכזב אותי. בתור רמאי אתה מקבל ממני ציון גבוה. מאוד התרשמתי." הרמתי את שני אגודלִי באישור.

"את מצחיקה." שפתיו היו מתוחות לקו.

"ואתה...?" התחלתי לומר, אבל הוא קטע את דבריי בתקיפות.

"עורך דין, ועל כן אין לי סבלנות לפטפטת לא רלוונטית. ככל שהייתי רוצה לעמוד פה ולדבר איתך על הנשיקה הלא מרשימה שלנו, פרנצ'סקה, יש לי עניינים לטפל בהם. אני ממליץ לך לחכות עד שאסיים, כי השנינות שלנו היום היא רק הטריילר."

"הטריילר די גרוע. אני לא אהיה מופתעת אם הסרט ייכשל."

הוא רכן לעברי, פלש אל המרחב הפרטי שלי, טפח קלות על סנטרי, ועיניו הכסופות נצצו כמו עץ חג-מולד.

"ציניות היא תכונה שאינה הולמת נערות מחונכות, מיס רואסי."

"גם גניבת־נשיקות לא היתה נכנסת לרשימת המעשים הג'נטלמניים שלי."

"נישקת אותי בחפץ לב, נמסיס."

"לפני שידעתי מי אתה, נבל."

"יהיו עוד נשיקות, ואת כולן תתני לי בלי שאבקש, אז לא הייתי זורק לאוויר הבטחות שאת לא יכולה לקיים."

פתחתי את פי כדי לומר לו שהוא צריך לפנות לטיפול מקצועי, אבל הוא עשה את דרכו למעלה לפני שהספקתי לדבר, משאיר אותי בכניסה ממצמצת בהלם. איך הוא בכלל ידע לאן ללכת? התשובה הייתה ברורה.

הוא כבר היה כאן.

הוא הכיר את אבא שלי.

ולא אהב אותו כהוא זה.

את השעתיים הבאות ביליתי במטבח, עישנתי בשרשרת, פסעתי הנה והנה והכנתי לעצמי כוסות קפוצ'ינו, שנזרקו לאחר לגימה אחת. עישון היה ההרגל המגונה היחיד שהורשיתי לתחזק. אימא שלי אמרה שהוא יעזור לדכא את התיאבון שלי, ואבא שלי גדל בדור שראה עישון כמנהג מתוחכם של אנשי העולם הגדול. מנהג שגרם לי להרגיש בוגרת, אף כי ידעתי שכולם מפנקים אותי ומגוננים עליי.

שניים מעורכי הדין של אבא שלי ועוד שני אנשים, שגם הם נראו כמו עורכי דין, נכנסו לבית שלנו כעשרים דקות אחרי שוולף טיפס במדרגות.

גם אימא התנהגה מוזר.

בפעם הראשונה מאז שנולדתי היא נכנסה למשרד של אבא במהלך פגישה עסקית. היא יצאה פעמיים. בתחילה כדי להביא להם כיבוד – משימה שבדרך כלל נועדה למנהלת משק הבית שלנו, קלרה. בפעם השנייה היא יצאה למסדרון שבקומה העליונה, תוך שהיא ממלמלת לעצמה בהיסטריה ובטעות מפילה אגרטל.

כשדלת המשרד סוף סוף נפתחה בנקישה אחרי מה שנראה לי כמו ימים, וולף היה האדם היחיד שירד במדרגות. נעמדתי, כאילו ציפיתי לגזר דין רפואי מסכן־חיים. ההערה האחרונה שלו מילאה את בטני בנחשים, ונשיכותיהם היו קטלניות וארסיות. הוא חשב שאנשק

אותו שוב. אבל אם הוא ביקש מאבי לצאת איתי לפגישה, הוא ודאי חווה אכזבה מרה. הוא לא היה איטלקי, לא הגיע ממשפחה השייכת לארגון, ולא מצא חן בעיני כהוא זה. שלושה דברים שאבא שלי היה חייב להביא בחשבון.

וולף עצר בקצה המדרגות, על המדרגה האחרונה, עובדה שהדגישה עד כמה גבוה ומתנשא הוא היה. ועד כמה קטנה וחסרת חשיבות הייתי אני.

"מוכנה לשמוע את גזר הדין, נם?" קצוות שפתיו התעקלו בזדוניות. השערות על זרועותי סמרו, והרגשתי כאילו אני על רכבת הרים שנייה לפני הנפילה. הייתי צריכה לקחת נשימה נרעדת כדי לעמוד בגלי הפחד שהיכו בצלעותיי.

"מחכה בקוצר רוח." גלגלתי את עיניי.

"בואי אחריי," הורה לי.

"לא תודה."

"אני לא מבקש," אמר בתמציתיות.

"יופי, כי אני לא מסכימה לבקשה." המילים הקשות יצאו מפי באלימות. מעולם לא נהגתי באיש בגסות רוח כזאת. אבל וולף קיטון הרוויח את חמת זעמי ביושר.

"תארזי מזוודה, פרנצ'סקה."

"סליחה?"

"תארזי. מזוודה," חזר באיטיות, כאילו לא הבנתי את המילים שאמר במקום את משמעותן, שנעדרה כל היגיון. "נכון לרבע שעה האחרונה את באופן רשמי מאורסת לעבדך הנאמן. החתונה תיערך בסוף החודש, משמע שמסורת הקופסה המטופשת שלך – תודה על הסיפור, הוא הוסיף טאץ' נחמד להצעת הנישואין שלי – לא הופרה," הוא בישר לי את החדשות בקרירות, שעה שהרצפה רעדה והתבקעה תחת רגליי ושאבה אותי מטה, לתוך אבדון של כעס ושל הלם.

"אבא שלי לעולם לא היה עושה לי דבר כזה." רגליי כמו נדבקו לקרקע, ופחדתי מכדי לעלות לקומה העליונה ולבחון את אמינות דבריי. "הוא לא היה מוכר אותי למרבה במחיר."

חיוך איטי התפשט על פניו. הוא התענג על הזעם שלי ברעב ניכר.
 "מי אמר שההצעה שלי היתה הכי גבוהה?"
 זינקתי עליו בכל כוחי.

מעולם לא היכיתי אף אחד – אותי לימדו כאישה, שסצנות פומביות הן אחד ממאפייניו השכיחים של המעמד הנמוך. אז לסטירה שהנחתי על לחיו לא היתה העוצמה שלה קיוויתי. היא היתה קרובה יותר לחבטה ידידותית-כמעט, שרפרפה על פני לסתו המרובעת. הוא לא נרתע. רחמים וחוסר עניין התערבבו בעיניו הכסופות, התהומיות.
 "אני נותן לך כמה שעות להסדיר את ענייניך. מה שתשאירי כאן, יישאר כאן. אל תבחני את הסבלנות שלי, תהיי מוכנה בזמן, מיס רוס". הוא פלש למרחב הפרטי שלי וענד שעון מזהב על פרק ידי.
 "איך יכולת לעשות את זה?" בין רגע עברתי מהתרסה לבכי, ועכשיו דחפתי את החזה שלו. לא חשבתי. בכלל לא הייתי בטוחה שאני נושמת. "איך הצלחת לשכנע את ההורים שלי להסכים לזה?"
 הייתי בת יחידה. אימא שלי עברה הפלות חוזרות ונשנות. היא קראה לי היהלום שבכתר שלה – ואף על פי כן גבר זר זה עתה סימן אותי בשעון של גוצ'י, שמן הסתם היה רק שבריר מנדוניה גדולה הרבה יותר שהובטחה. ההורים שלי בחרו בפינצטה כל גבר מעוניין שפנה אליי באירועים ציבוריים, והיו ידועים בנטייתם לגונן עליי בכל הנוגע לחבריי. עד כדי כך, למעשה, שבכלל לא היו לי חברים משלי, מלבד נשים שחלקן את שם משפחתי.

בכל פעם שפגשתי בנות בגילי, הם טענו שהן פרובוקטיביות מדי או לא מתוחכמות מספיק. זה נשמע סוריאליסטי. אבל משום מה לרגע לא פקפקתי שזאת האמת.

לראשונה בחיי אבא שלי כבר לא נראה לי כמו אל. גם לו היו חולשות. וולף קיטון זה עתה גילה כל אחת מהן וניצל אותן לטובתו. הוא לבש את המקטורן שלו במשיכת כתפיים ויצא מבעד לדלת, כששומרי הראש שלו מזדנבים אחריו כמו גורי לברדור נאמנים.
 זינקתי לעבר הקומה השנייה ורגליו בערו מהאדרנלין שזרם בהן.
 "איך יכולת!" האדם הראשון שאליו כיוונתי את כעסי היה אימא,

שהבטיחה לגבות אותי בעניין הנישואין. רצתי אליה, אבל אבא שלי תפס אותי ומריו אחז בזרועי השנייה. זאת היתה הפעם הראשונה שבהן אחד האנשים שלו הניח עליי את הידיים שלו – הפעם הראשונה שבה הניח עליי את הידיים שלו באופן הזה.

בעטתי וצרחתי, כשהם משכו אותי מתוך המשרד של אבא, שעה שאימי עמדה שם ודמעות עלו בעיניה. עורכי הדין ישבו שפופים בפינת החדר, עברו על ניירות והעמידו פנים כי שום דבר יוצא-דופן לא מתרחש. רציתי לצרוח עד שכל הבית יתמוטט ויקבור את כולנו תחתיו. רציתי לבייש אותם, להילחם בהם.
אני בת תשע-עשרה. אני יכולה לברוח.

אבל לאן אברח? הייתי מבודדת לחלוטין. לא הכרתי אף אחד ושום דבר מלבד ההורים שלי. ואלו אמצעים יהיו לי?

"פרנצ'סקה", אמר אבא וקולו חדור נחישות קרה כאבן. "לא שזה משנה, אבל זאת לא אשמתה של אימא שלך. בחרתי בוולף קיטון, כי הוא הבחירה הטובה יותר. אנג'לו נחמד, אבל הוא פחות או יותר פשוט-עם. אבא של אבא שלו היה קצב פשוט. קיטון הוא הרווק הנחשק ביותר בשיקגו, ויש לו סיכוי להיבחר לנשיא ארצות הברית. הוא גם הרבה יותר עשיר, מבוגר יותר, ויועיל יותר לארגון בטווח הרחוק."

"אני לא הארגון!" יכולתי להרגיש את מיתרי הקול שלי רועדים, כשהמילים נקדעו מתוך פי. "אני בן אדם."

"את שניהם," ענה. "וכבתו של האיש, שבנה מחדש, מאפס, את ארגון המאפיה של שיקגו, עלייך להקריב דברים מסוימים, בין אם את רוצה או לא."

הם סחבו אותי אל החדר שלי בקצה המסדרון. אימא השתרכה מאחורינו ומלמלה התנצלויות, שלא הבנתי מפאת הבהלה שאחזה בי. לשנייה אחת לא האמנתי שאבא שלי בחר בקיטון בלי להתייעץ איתי קודם. אבל ידעתי שהוא גאה מכדי שאי פעם יודה בזה. הכוח היה בידי קיטון, ולא היה לי מושג למה.

"אני לא רוצה את הרווק הנחשק ביותר בשיקגו, את נשיא ארצות

הברית או את האפיפיור בוותיקן. אני רוצה את אנג'לו!" צעקתי, אבל אף אחד לא הקשיב.

אני אוויר. בלתי נראית וחסרת חשיבות, אבל בכל זאת חיונית. הם עצרו מול חדריי, ואחיזתם התהדקה סביב פרקי ידיי. גופי נרפה, כשהתחוויר לי שהם הפסיקו לזוז, והעזתי להציץ לתוך החדר. קלרה תחבה את הבגדים ואת הנעליים שלי לתוך המזוודות הפתוחות, שנחו על מיטתי, תוך שהיא מוחה את דמעותיה. אימא אחזה בכתפיי וסובבה אותי אליה.

"בפתק היה כתוב שמי שינשק אותך יהיה אהבת חיך, לא?" עיניה האדומות והנפוחות ריקרו בחוריהן. היא נאחזה בפיסת המידע כטובע הנאחז בקש. "הוא נישק אותך, פרנקי."

"הוא רימה אותי!"

"את בכלל לא מכירה את אנג'לו, ויטה מיה."

"אני מכירה את סנטור קיטון עוד פחות." ומה שידעתי עליו, שנאתי.

"הוא עשיר, נראה טוב, ויש לו עתיד מזהיר," הסבירה אימא. "אתם לא מכירים זה את זה, אבל אתם תכירו. אני לא הכרתי את אבא שלך לפני שהתחתנו. ויטה מיה, מה שווה אהבה בלי קצת סיכונים?" היא מנסה לנחם אותי, חשבתי, וידעתי שלא משנה מה, וולף קיטון ידאג שלא תהיה לי אף לא טיפה של נחמה.

כעבור שעתיים נכנסה מכונת הקאדילק DTS השחורה בשערי הברזל של בית האחווה של קיטון.

במהלך הנסיעה התחננתי בפני הנהג הצעיר והמחוצ'קן בחליפה הזולה, שיסיע אותי לתחנת המשטרה הקרובה, אבל הוא העמיד פנים כי הוא לא שומע אותי. חיטטתי בתיק בחיפוש אחר הטלפון שלי, אבל הוא לא היה שם.

"אוף!" נאנחת.

הגבר שישב במושב הנוסע נחר בבזז, וסוף סוף שמתי לב שברכב היה גם איש אבטחה.

במקום שבו ההורים שלי גרו, באיטליה הקטנה, היו כנסיות קתוליות בשפע, מסעדות מקסימות ופארקים שוקקי חיים מלאים בילדים ובסטודנטים. וולף קיטון, לעומת זאת, התגורר ברחוב פּרְלִינְג הקר והיוקרתי. האחוזה שלו היתה לבנה כסיד ומגושמת, ונראתה גדולה באופן מגוחך אפילו בהשוואה לשאר הבתים העצומים. על פי הגודל שלה ניחשתי, שכדי לבנות אותה היה צריך להרוס את הנכסים הסמוכים. נראה כי דריסת אנשים אחרים בדרך אל היעד היא דפוס התנהגותי.

מדשאות מטופחות וחלונות מקושטים בסגנון ימי הביניים קידמו את פני, צמחי קיסוס ושרכים נמתחו על פני המבנה העצום כמו אצבעותיה הרכושניות של אישה על גופו של גבר.

וולף קיטון היה אומנם סנטור, אבל הכסף שלו לא הגיע מתפקידו הפוליטי.

אחרי שנכנסנו, פתחו שני משרתים את תא המטען והוציאו את שלל המזוודות שלי. אישה שנראתה כמו גרסה מבוגרת וכחושה יותר של קלרה נעמדה בפתח הדלת בשמלה שחורה וחמורת סבר ובתסרוקת אפורה, שנאספה על ראשה.

היא זקפה את סנטרה ובחנה אותי בבזז.

"מיס רוסי?"

יצאתי מהרכב והצמדתי את התיק לחזי. החרא אפילו לא היה שם לקבל את פניי.

היא צעדה אליי, גווה ישר כמו סרגל וידיה שלובות מאחורי גבה, ואז הושיטה לי כף יד פתוחה בתנועה חדה.

"אני מיס סטרלינג."

הסתכלתי על היר שלה אבל לא לחצתי אותה. היא עזרה לוולף קיטון לחטוף אותי ולכפות עליי להינשא לו. עצם העובדה שלא החטפתי לה עם תיק הלובוטן שלי דחקה כבר את אדיבותי עד קצה גבול היכולת.

"אני אלוהה אותך לאגף שלך."

"האגף שלי?" צעדתי בעקבותיה בלי לחשוב, תוך שאני אומרת לעצמי – לא, מבטיחה לעצמי – שכל זה זמני. שבסך הכול אני צריכה להתעשת ולחשוב על תוכנית פעולה. זאת המאה העשרים ואחת. בקרוב תהיה לי גישה לטלפון נייד ולמחשב נישא ולתחנת משטרה, והסיוט הזה ייגמר עוד לפני שיתחיל.

ואז מה? תמרי את פיו של אבא שלך ותסתכני במוות?

"כן, יקירתי, אגף. הופתעתי לטובה מגישתו השמרנית של מר קיטון באשר לכלתו החדשה. אתם לא תחלקו מיטה לפני שתינשאו." צל של חיוך חלף על שפתיה. ניכר עליה שהרעיון מצא חן בעיניה. הוא מצא חן גם בעיניי. הייתי מעדיפה לעקור לעצמי את העיניים מאשר לחלוק מיטה עם השטן.

מישורת השיש הלבנה התפצלה לשני גרמי מדרגות נפרדים, שפנו שמאלה וימינה. קירות בגון ירוק-מנטה עוטרו בדיוקנים של נשיאים לשעבר, התקרות הגבוהות והדקורטיביות, האחים והחצרות המפוארות, שהציצו מבעד לחלונות הגבוהים, נמהלו זה בזה. פלטתי קריאת תדהמה, כשחלפנו על פני זוג דלתות פתוחות שמאחוריהן ניצב פסנתר בעבודת יד של חברת סטיינוויי, מוקף מדפי ספרים, שהתנשאו מהרצפה ועד לתקרה וכנראה הכילו אלפי ספרים. כל החדר עוצב בגווני שמנת ושחור.

"את נראית צעירה."

"זאת הבחנה, לא שאלה... מה הנקודה שלך?" אמרתי בגסות.

"היה לי הרושם שהוא מעדיף בנות לווייה מבוגרות יותר."

"אולי קודם כדאי לו להעדיף בנות לווייה, שנמצאות איתו מרצון"

החופשי."

אלוהים. באמת אמרתי את זה. כיסיתי את פי בכף ידי בתדהמה.

"לסנטור קיטון מעולם לא היתה בעיה למשוך נשים, נהפוך הוא," קשקשה מים סטרלינג כשעשינו את דרכנו לצידו המזרחי של הבית. "הוא התעייף מעורף נשים ומעורף מגוון. כבר התחלתי לדאוג." היא הנידה בראשה ועל שפתיה עלה חיוך, כאילו העלתה זיכרונות.

אז נוסף לכול הוא היה פרפר. עוויתי את פרצופי. אנג'לו, עם כל ניסיון החיים שלו ועם חינוכו הקשוח היה ג'נטלמן אמיתי. לא בתול – את זה ידעתי – אבל גם לא רודף שמלות.

"אז, אולי, אני זאת שצריכה לדאוג, מאחר שמצפים ממני לישון איתו באותה מיטה," סיננתי. ככל הנראה, השארתי את הנימוסים שלי מאחור, כשנכנסתי לבית הזה – יחד עם חירותי.

כשהגענו לחדר שלי, לא עצרתי להתפעל ממיטת האפיריון, מווילונות הקטיפה הסגולים והכבדים, מחדר הארונות רחב הידיים, משולחן האיפור הגדול ואפילו משולחן העבודה, שהיה עשוי אלון מגולף, או מכיסא העור שהשקיף על הגן. השולחן היה צמוד לחלון, ולא היה לי ספק כי הנוף שנשקף ממנו היה מהפנט. אבל לא היה לי אכפת מהנוף הכי יפה בשיקגו. רציתי לחזור לבית ילדותי ולחלום על החתונה שלי עם אנג'לו.

"תתמקמי ותרגישי בנוח. מר קיטון נאלץ לטוס לספרינגפילד. הוא כבר בדרך הביתה." היא החליקה את שולי שמלתה בידה. הוא היה סנטור אמריקאי. ולא הייתי צריכה לשאול – היה לי ברור כי רכש מטוס פרטי עוד לפני שנכנס לפוליטיקה. ידעתי בדיוק מה גובה דמי הייצוג שקיבלו חברי בית הנבחרים, מאחר שאבי דיבר על כללים לעיתים קרובות. הוא אמר, שכדי להפר את הכללים חייבים גם לשנן אותם. אבא שיחד הרבה פוליטיקאים בחייו.

משום מה, העובדה שהיה לו מטוס פרטי רק הגבירה את המרירות שחשתי. נסיעה פרטית לעבודה משאירה אחריה עקבות פחמן מזהמות, שכדי לתקן יהיה צורך בשתילת יער בגודל בינוני. איזה מין עולם הוא רצה להשאיר לילדים ולנכדים שלו, כשהוא מוכן לעלות על מטוס סילון לספרינגפילד או לווישינגטון הבירה בכל רגע נתון?

התחוויר לי שלא ניסיתי לפתות אותה לעזור לי. למעשה, יכול להיות שהיא כלל לא ידעה שאני בצרות. אחזתי בידה הקרה והשברירית בידי ומשכתי אותה אליי, בדיוק כשעשתה את דרכה אל הדלת.

"בבקשה," הפצרתי. "אני יודעת שזה נשמע מטורף, אבל הבוס שלך הרגע קנה אותי מההורים שלי. אני חייבת לצאת מכאן."

היא הביטה בי ומצמצה.

"אוי לא, נראה לי כי שכחתי לכבות את התנור." היא מיהרה לצאת מהחדר וסגרה את הדלת מאחוריה.

רצתי אחריה ומשכתי את ידית הדלת. היא נעלה אותי בחדר. אוף! פסעתי אנה ואנה, ואז אחזתי בוילון ותלשתי אותו מהמסילה שלו. לא ידעתי מדוע עשיתי זאת. רציתי להרוס משהו בבית שלו כפי שהוא הרס אותי. השלכתי את עצמי על המיטה, וצרחה שיסעה את ריאותיי. באותו יום בכיתי עד שנרדמתי. בחלומי דמיינתי, שאנג'לו קפץ לביקור אצל הוריי, גילה מה קרה עם וולף וחיפש אותי בכל רחבי העיר. בחלום שלי הוא נסע לכאן, מפני שלא יכול היה לשאת את המחשבה שאני עם גבר אחר, ואז התעמת עם וולף. בחלומי הוא לקח אותי הרחק מכאן, למקום נידח וטרופי. מקום בטוח. בנקודה הזאת כבר ידעתי שזאת פנטזיה – אם אבא שלי לא יכול היה לעצור את וולף, אף אחד לא יכול לעצור אותו.

כשסוף סוף התעוררתי, קרני השמש האחרונות עוד חדרו בעצלתיים מבעד לחלונות הגבוהים והחשופים. הגרון שלי היה יבש משינה, ועיני היו כה נפוחות, עד שבקושי יכולתי לפקוח אותן. הייתי הורגת בשביל כוס מים, אבל העדפתי למות מאשר לבקש משהו. המיטה נטתה לצד אחד. כשפקחתי את עיניי, גיליתי למה. וולף ישב על קצה מזרן הקווין-סייז. הוא נעץ בי מבט נוקב, שכמו חדר מבעד לעור ועצמות ולכבות, מבעיר אותם עד שלא נותר מהם אלא אפר.

צמצמתי את עיניי, ואז פתחתי את פי כדי להגיד לו בדיוק מה אני חושבת עליו.

"לפני שתגידי משהו," הזהיר כשדחף את שרווליו חולצתו הלבנה והזכה מעל למרפקיו וחשף זרועות שריריות, שזופות ומכוסות ורידים, "אני מאמין שזה הזמן המתאים להתנצלות." "אתה חושב שהתנצלות תתקן את המצב הזה?" התפרצתי עליו ומשכתי את השמיכה כדי לכסות כמה שיותר מהגוף שלי, אף על פי שהייתי לבושה לחלוטין.

הוא גיחק, והתחוויר לי כי חילופי הדברים שלנו מאוד מוצאים חן בעיניו.

"זאת תהיה התחלה טובה. אמרת שלא התנהגתי כמו ג'נטלמן, ואני לא מסכים. כיבדתי את המסורת שלך וביקשתי את ידך אחרי שנישקתי אותך." לא ייאמן.

עכשיו כבר הייתי ערה לחלוטין, והצמדתי את גבי ללוח שבראש המיטה.

"אתה רוצה שאני אתנצל בפניך?"

הוא החליק את הכר הרך של המצעים המגוהצים ולקח את הזמן, לפני שענה לי.

"חבל שההורים שלך היו כה נחושים שתישארי עקרת בית קטנה וצייתנית. את קולטת דברים מהר ובטבעיות."

"אתה הוזה אם נראה לך שאני פשוט מתכוונת לקבל אותך בתור בעלי." שילבתי את זרועותי.

וולף שקל את דברי כבוד ראש, ואצבעותיו טיילו ליד הקרסול שלי בלי ממש לגעת בו. הייתי בועטת בו, אלמלא חשבתי שהכעס שלי רק יסב לו עונג.

"העובדה שאת חושבת שאת מסוגלת לגעת בי או במה ששייך לי בדרך כלשהי, חוץ מהרגעים שבהם אהיה נדיב מספיק להרשות לך למצוץ לי את הזין, משעשעת אותי. למה שלא נכיר זה את זה בארוחת ערב הלילה לפני שתצאי בהכרזות נוספות שאין להן כיסוי? יש בבית הזה כמה כללים שתצטרכי לציית להם."

אלוהים, רציתי להכאיב לו כל כך, עד שקצות אצבעותי בערו. "למה? אני מעדיפה לאכול פירות רקובים ולשתות מי ביוב מאשר לשבת לאכול איתך," נהמתי.

"בסדר גמור." הוא שלף דבר מה מאחורי גבו. לוח שנה לבן ופשוט. ואז שלח את ידו והניח את הלוח השנה על שירת הלילה לידו. זה היה נחמד לצד השעון שנתן לי, שנראה לי יותר כמו אזיק מאשר מתנה. כשדיבר, הוא הסתכל על הלוח השנה, לא עליי.

"עשרים ואחד יום, זה הזמן שנדרש ליצור הרגל. אני ממליץ לך להתייחס אליי כאל הרגל. כי בעשרים ואחד באוגוסט," הכריז כשקם מהמיטה, "את תעמדי בכנסייה ותבטיחי להקדיש לי את שארית ימייך. הבטחה שאני מתכוון לקחת ברצינות. את חוב שגביתי, נקמה, ולמען האמת, אני אוהב איך שאת נראית על הזרוע שלי. לילה טוב, מיס רוסי." הוא הסתובב וניגש אל הדלת בצעדים נינוחים, בעודו בועט את הווילון הצידה בדרכו החוצה.

כעבור שעה קלה הגיעה מיס סטרלינג עם מגש כסף, שנשא פירות מעוכים ורקובים למראה וכוס מים בצבע אפור מחריד. היא הביטה בי בייסורים שוברי-לב, שגרמו לפרצופה המקומט להיראות זקן עוד יותר.

צער ניבט מעיניה, התנצלות.
לא קיבלתי אותה, או את האוכל.

פרק שלישי

ואל

פ. אק.
שיט.

בן זונה.

חרא.

זין.

סמרטוט חראזיון בתחת.

אלה היו רק אחדות מהמילים, שכבר לא יכולתי להרשות לעצמי לבטא בקול, בין אם הייתי בציבור ובין אם לא, בתור סנטור שמייצג את מדינת אילינוי. לשרת את המדינה שלי – את הארץ שלי – זאת היתה התשוקה האמיתית היחידה בחיי. אלא שהילדות שהיתה לי בפועל היתה שונה מאוד ממה שכלי התקשורת הציגו. בתוך ראשי קיללתי. והרבה.

ועכשיו ממש רציתי לקלל, מאחר שארוסתי הוציאה אותי מהכלים. היו לה עיניים בצבע פרחי בר כתושים ומחלפות שיער ערמוני, שברקו והיו כה רכות, עד שממש התחננו שמישהו יאחז בהן באגרופו וימשוך.

האליטה של שיקגו נפלה על ברכיה לנוכח יופייה של פרנצ'סקה רוסי מהרגע שכף רגלה דרכה בשיקגו בשנה שעברה, ולראשונה בחייהם מעוררי הרחמים המהומה שעוררו לא היתה בלתי מוצדקת לחלוטין. לרוע מזלי, אשתי לעתיד גם היתה ילדה מפונקת ונאיבית עם אגו בגודל של מדינת קונטיקט ועם אפס רצון לעשות משהו, שלא כלל רכיבה על סוסים, החמצת פנים וגם – ומדובר בניחוש פרוץ, אם כי משכיל – להשריץ ילדים בהירי-עיניים, שחושבים כי הכול מגיע להם, בדיוק כמוה.

למזלה, אשתי לעתיד תזכה באותם חיים נוחים, שייעדרו לה ההורים שלה. מייד אחרי החתונה תכננתי לזרוק אותה באחוזה נוצצת בצד השני של העיר, לרפד את הארנק שלה בכרטיסי אשראי ובמזומן ולבקר אותה רק כשאצטרך שתתלווה אליי לאירוע פומבי או כשארצה למשוך את הרצועה של אבא שלה. צאצאים לא באו בחשבון, אם כי, ותלוי עד כמה היא תסכים לשתף פעולה – מצב שכרגע היה טעון שיפור – אין לי בעיה שהיא תעשה כמה באמצעות תורם זרע. לא אני.

סטרינג דיווחה לי שפרנצ'סקה לא נגעה במים המלוכלכים או בפירות המחוצים שלה ולא עשתה מאמץ כלשהו לאכול את ארוחת הבוקר, שנשלחה לחדרה הבוקר. לא הייתי מודאג. המתבגרת תאכל כשאי הנוחות תהפוך לכאב.

נשענתי על שולחן העץ היוקרתי בחדר העבודה שלי, ידֵי תחובות עמוק בכיס, וצפיתי במושל בישופ ובנציב משטרת שיקגו, פליקס וייט, נאבקים זה בזה מילולית במשך עשרים דקות משמימות להכאיב. סוף השבוע, שבו מצאתי את עצמי מאורס לפרנצ'סקה רוסי מתוך גחמה, היה גם סוף השבוע העקוב ביותר מדם ברחובות שיקגו מאז אמצע שנות השמונים. סיבה נוספת לכך שהנישואין שלי היו חיוניים להישרדות העיר הזאת. בישופ והשוטר הוותיק וייט נמנעו מלהכיר בעובדה, שארתור רוסי היה אחראי, ישירות ובעקיפין, לכל אחד מעשרים ושלושה מקרי הרצח, שהתרחשו בין יום שישי לראשון. אם כי אף אחד מהם לא אמר את שמו.

"אני מוכן לשלם בעבור דעתך, סנטור." וייט נשען לאחור בכיסא העור שלו והקפיץ לעברי מטבע פני מבין אגודלו ואצבעו. הנחתי למטבע לצנוח על הרצפה, ומבטי התמקד בווייט.

"מצחיק שאתה מזכיר כסף. זה בדיוק מה שתצטרך כדי להילחם בשיעור הפשיעה הגואה."

"כלומר?"

"ארתור רוסי."

בישופ ווייט החליפו ביניהם מבטים מוטרדים, והצבע על פניהם התחלף בגוון חביב של אפור. גיחכתי. אני עוד אטפל בארתור בעצמי, אבל אני צריך לעשות את זה בהדרגה. הרגע לקחתי ממנו את הרכוש היקר לו מכול. הייתי מוכרח להניח לו להסתגל למצב החדש באיטיות כדי למחוץ אותו בטווח הארוך.

ההחלטה להינשא לפרנצ'סקה רוסי – שלא כמו המפלה של אביה, שאותה התחלתי לתכנן בגיל שלוש-עשרה – היתה ספונטנית. בתחילה היא הופיעה כנמסס, תפנית אירונית שהעלתה חיוך על פניי. ואז הבחנתי בניצוץ בעיניו של ארתור, כשמבטו עקב אחריה בנשף המסכות. הוא נראה גאה, והמבט השמח שעל פניו עלה לי על העצבים. ברור היה לי שהיא עקב אכילס שלו. ואז היא עוררה מהומה קלה. יופייה ונימוסיה לא נעלמו מעיני האורחים. מכך הסקתי, שפרנצ'סקה תועיל לי גם בתור קלף מיקוח ואיום מתמשך על ארתור וגם כדי לנקות את המוניטין שלי כרודף שמלות.

וכבנוס: היא ואני נהיה היורשים הבלעדיים של אימפריית רוסי. רוסי יעביר את העסק שלו על שמי בין אם ירצה בכך ובין אם לא.

"האב אומנם אכל בוסר, אך שיני ילדתו לא תכהינה." שפתי של ארתור רעדו, כשהופעתי בביתו בבוקר שאחרי נשף המסכות. שלחתי לו הודעה באותו לילה, בזמן שהדייט שלי פתחה את רוכסן מכנסי החליפה שלי כדי למצוץ לי את הזין. אמרתי לארתור שכדאי לו להתעורר מוקדם. עכשיו הוא היה כה חיוור, עד כי חשבתי שהוא על סף התקף לב. קיוויתי לשווא. הממזר המשיך לעמוד על שתי רגליו והחזיר לי מבט, שכמו ביקש ממני טובה.

"עכשיו אתה מצטט לי פסוקים?" הענקתי לו פיהוק מתגרה. "אני די בטוח שכבר הפרת כמה מצוות פעם, או אלה."

"אל תערב אותה בזה, קיטון."

"תתחנן בשבילה, ארתור. על הברכיים. אני רוצה לראות אותך מסיר מעליך כל טיפה של גאווה וכבוד עצמי למען הבת המפונקת שלך, שמעולם לא חוותה סבל. בבת עינך, הנסיכה של כל נשף בשיקגו, ולמען האמת, האישה השנייה שהייתי מוכן להפוך לאשתי החוקית."

הוא ידע בדיוק מה רציתי ממנו – ולמה.

"היא בת תשע-עשרה, אתה בן שלושים." הוא ניסה לפנות לשכל הישר שלי. טעות גדולה. פעם, לפני שנים רבות, כשאני ניסיתי לפנות לשכל הישר שלו, זה לא הצליח. בכלל.

"זה בכל זאת חוקי. וללכת שלוב-זרוע עם יפהפייה טובת-מידות ומנומסת זה בדיוק מה שאני צריך כדי לנקות את המוניטין המלוכלך למדיי שלי."

"היא לא קישוט, ואם אתה לא רוצה שהכהונה הראשונה שלך כסנטור תהיה גם האחרונה..." הוא קפץ את ידיו כה חזק, עד כי ידעתי שהוא פוצע אותן. קטעתי אותו לפני שסיים את המשפט.

"אתה לא תעשה שום דבר שיפגע בקריירה שלי, מאחר ששנינו יודעים מה יש לי עליך. על הברכיים, ארתור. אם תהיה משכנע מספיק, אולי לא אקח לך אותה."

"תנקוב במחיר."

"הבת שלך. השאלה הבאה."

"שלושה מיליון דולר." השריר שקפץ בלסתו פעם בקצב אחד עם ליבו.

"באמת, ארתור. היטיתי את ראשי לצד וצחקתי."

"חמישה." שפתיו נמתחו, וכמעט יכולתי לשמוע את שיניו חורקות זו לעומת זו. הוא היה אדם בעל עוצמה – יותר מדי עוצמה מכדי להיכנע – ולראשונה בחייו לא היתה לו ברירה. כי המידע שהיה לי נגדו יכול היה לסכן לא רק את הארגון כולו, אלא גם את אשתו ואת

בתו היקרות, שיישארו חסרות כול לאחר שאזרוק אותנו לכלא לשארית חייו.

גלגלתי את עיניי. "חשבתי שאין מחיר לאהבה. למה שלא תיתן לי מה שאני באמת רוצה, רוסי? את הגאוה שלך."

אט־אט ירד האיש שניצב לפניי – ברון המאפיה, שתיעבתי בשנאה יוקדת – על ברכיו, ועל פניו הבעה שכל כולה שנאה קרה. אשתו ועורכי הדין שלנו השפילו את מבטיהם, ושתיקתם מחרישת האוזניים הדהדה באוויר.

עכשיו הוא היה מתחת לכבודי, מושפל ואבוד ומבוזה.

מבעד לשיני החשוקות הוא אמר. "אני מתחנן בפניך, תניח לבת שלי. תרדוף אותי בכל דרך שתבחר. גרור אותי לבית המשפט. קח את כל הנכסים שלי. אתה רוצה מלחמה? אני אלחם כך בהגינות ובכבוד. אבל אל תיגע בפרנצ'סקה."

שיחקתי במסטיק המנטה שהיה בפי והתנגדתי לדחף לנעול את לסתי. יכולתי להפיץ את הסוד, שבאמצעותו איימתי עליו, ולשים לזה סוף, אבל הייסורים שרוסי גרם לי נמתחו כמו מה שהיה לי בפה. כמו מסטיק, שנגרר לאורך שנים בתנועה איטית להכאיב. עין תחת עין וכל הבולשיט הזה, לא?

"בקשתך נדחתה. תחתום על המסמכים, רוסי, דחפתי לעברו את הסכם הסודיות. "אני לוקח את התכשיט איתי."

בהווה בישופ ווייט הצליחו איכשהו להרים את קולותיהם לעוצמה, שאפילו לוֹוִיִּתֵּנִים היו מחשיבים למחרישת אוזניים, כשהתווכחו כמו שתי תיכוניסטיות שהגיעו לנשף סיום הלימודים באותה שמלה זולה.

"...להודיע לי על זה לפני חודשים!"

"אילו היו לי יותר אנשים בצוות..."

"תסתמו, שניכם." קטעתי את שטף המילים שלהם בנקישת אצבעות. "אנחנו צריכים נוכחות משטרתית מוגברת באזורים המועדים לפורענות, סוף פסוק."

"ומאיזה תקציב, בבקשה ממך, אני אמור לממן את ההצעה שלך?"

פליקס שפשף את סנטרו הרועד, שהבריק מזיעה. פניו היו מצולקות

ממקרה קשה של אקנה, פדחתו הבריקה, ושיערות מאפירות היו מפוזרות סביב רקותיו.

שיפדתי אותו במבט, שמחק את הזחיחות מפרצופו. היה לו קצת כסף מיותר, ושנינו ידענו מהיכן הגיע.

"יש לך דזרבות," אמרתי ביובש.

"איזה יופי." פרסטון בישופ צנח לאחור על המשענת.. "קפטן

אתיקה כאן להציל את היום."

"אני אסתפק בלהרוס את שלך. מה שמזכיר לי – גם לך יש דזרבות," אמרתי באדישות בדיוק כשדלת המשרד נפתחה בפתאומיות.

קריסטן, הדייט שלי לנשף המסכות, מוצצת ברמה עולמית וקוץ גמור בתחת, התפרצה לתוך החדר ועיניה פרוצות כמו השיער שלה.

מאחר שבחרתי את בנות לווייתי עם דגש על אפס נטייה לדרמה, ידעתי כי גילתה את מה שהגברים בחדר עדיין לא ידעו. שום דבר

אחר לא היה מסעיר אותה כל כך, והעבודה שלה, ככלות הכול, היתה כרוכה בחשיפת מידע חשוב.

"ברצינות, וולף?" היא העיפה קווצת שיער בלונדיניות ממצחה,

ועיניה ריקדו בחוריהן בתזזיתיות. הופעתה הפרועה הסבירה מדוע סטרלינג מיהרה להיכנס בעקבותיה, תוך שהיא ממלמלת התנצלויות

חסרות טעם. סילקתי משם את מנהלת משק הבית שלי והתמקדתי בקריסטן.

"בואי נדבר בחוץ, לפני שיתפוצץ לך עורק על רצפת השיש שלי,"

הצעתי לה באדיבות.

"אל תהיה כל כך בטוח שאני זאת שתדמם אחרי השיחה שלנו,"

אמרה ונענעה את אצבעה לעברי. חוסר תרבות. זאת היתה הבעיה עם נערות, שמגיעות לעיר הגדולה מעיירה קטנה בקנזס והופכות לנשות

קריירה מצליחות. ובאשר לאותה נערה מקנזס? היא תמיד תחיה בתוכה..

המשרד שלי נמצא באגף המערבי של האחוזה שלי, ליד חדר

השינה שלי וקומץ חדרי אורחים. הובלתי את קריסטן לחדר השינה והשארתי את הדלת פתוחה, למקרה שהיתה במצב רוח למשהו אחר

מעבר לשיחה. היא התהלכה ברחבי החדר כשידיה על מותניה. מיטת הקינג-סייז היתה תזכורת למקום היחיד, שבו מעולם לא שכבתי איתה. אהבתי לזיין נשים במקומות מפוקפקים. מעולם לא התעמקתי במחשבה שאי פעם אחלוק את המיטה שלי עם מישהי. החיים לימדו אותי, שאנשים באים והולכים בקצב וללא אזהרה. בדידות לא היתה סתם בחירה שעשיתי בחיים – היא היתה מעלה. וסוג של שבועה.

"אתה מזיין אותי בליל הנשף ומתארס יום אחרי? אתה פאקינג צוחק עליי?" התפוצצה קריסטן סוף סוף. המילים התפרצו מפיה, והיא דחפה את החזה שלי בכל הכוח. היא היתה יותר טובה בזה מפרנצ'סקה, אבל הזעם שלה בכל זאת לא עשה עליי רושם – ומעל לכול, הוא לא עורר בי רגש כלשהו.

זרקתי לעברה מבט מלא רחמים. היא ידעה, בדיוק כמוני, שכל קשר בינינו לבין מונוגמיה היה מקרי בהחלט. לא הבטחתי לה דבר. אפילו לא אורגזמות – הן דרשו שאתאמץ, ועל כן היו בזבוז זמן מוחלט.

"מה הנקודה שלך, מיס ריס?" שאלתי.

"למה היא?"

"למה לא?"

"היא בת תשע-עשרה!" שאגה קריסטן שוב ובעטה ברגל המיטה שלי.

הכאב על פניה העיד, כי זה עתה גילתה שבדיוק כמו העקרונות שלי, המיטה היתה עשויה פלדה. היתה לי חיבה לרהיטים יקרים ולא צפויים, והיא היתה יודעת את זה אילו אי פעם הייתי מזמין אותה לבית שלי.

"אפשר לשאול כיצד התוודעת לעניינים האישיים שלי?" מחיתי את רסיסי הרוק, שהיא השאירה על חולצת הכפתורים שלי. בני אדם, באופן כללי, לא היו בין עשרת הדברים האהובים עליי בעולם. נשים היסטוריות לא היו אפילו ברשימת אלף הדברים האהובים עליי. קריסטן היתה רגישה באופן מוגזם, בהתחשב בנסיבות. משמע שהיא עלולה לעמוד בדרכי לנשיאות ולשירות המדינה שלי.

"הסוכנות שלי השיגה תמונות של הכלה הצעירה שלך עוברת לגור באחוזה, כולל תמונות שלה מסתכלת על הצוות שלך סוחר את ערימות התיקים שלה כמו איזו נסיכה. אני מניחה שהיא נועדה להיות אישה ייצוגית. דוברת חמש שפות, נראית כמו מלאך, וכנראה מזדיינת כמו סירנה." קריסטן המשיכה לפסוע אנה ואנה ודחפה את שרולי החליפה שלה מעל למרפקיה.

פרנצ'סקה, על אף שלל חסרונותיה, היתה די חביבה למראה. ונראה שהיה לה ניסיון מיני עשיר בהתחשב בעובדה, שהאבא המחמיר שלה היה ביבשת אחרת במשך רוב נעוריה, כך שהיה לה החופש להיות קלת דעת ככל שרצתה. מה שהזכיר לי כי עליי לדאוג לעשות לה בדיקת סמים ומחלות מין. טעויות לא באו בחשבון, וחרפה פומבית תכניס אותה לרשימה השחורה שלי, שהיתה מקום לא ציורי במיוחד – כפי שאביה יכול היה לספר לה בעצמו.

"הגעת לכאן כדי לשאול שאלות ולענות עליהן בעצמך?" דחפתי קלות את כתפה, והיא נפלה לתוך כורסת השמנת המרופדת מתחתיי. היא נהמה וזינקה בחזרה על רגליה. ובכך נגמר הניסיון שלי להרגיע אותה.

"הגעתי לכאן כדי לומר לך שאני רוצה כתבה בלעדית על בישופ, אחרת אספר לכל מי שמוכן לשמוע כי כלתך החדשה, ורודת הלחיים והצעירה מאוד, היא גם בתו של המאפיונר מספר אחת בשיקגו. ממש לא הייתי רוצה שזאת תהיה הכותרת של מחר, אבל – ואתה בטח תסכים איתי – רכילות מוכרת עותקים, נכון?" שפשפתי את הסנטר שלי.

"תעשי מה שאת צריכה לעשות, מיס ריס."

"אתה רציני?"

"רציני ככל האפשר בלי להגיש נגדך צו־מניעה בגין ניסיון לסחוט חבר סנאט. תרשי לי בבקשה ללוות אותך לדלת."

לא יכולתי שלא לרחוש לה כבוד מסוים – קריסטן לא באה לכאן כדי להתאבל על מותו בטרם־עת של הרומן הקצרצר שלנו. המניעים שלה היו מקצועיים לחלוטין. היא רצתה שאציל את עצמי בתמורה

למידע על המושל, שיוביל לסקופ וכנראה להצעה מסי.אן.אן – או מצהובון כלשהו – יום למחרת. לרוע מזלה של קריסטן, לא הייתי אדם דיפלומטי במיוחד. לא נשאתי ונתתי עם טרוריסטים או גרוע מכך – עם עיתונאים. למעשה, לא הייתי מוכן לשאת ולתת עם הנשיא בכבודו ובעצמו. בנשף פרנצ'סקה ציינה, שנמסס קטלה את נרקיסוס כדי ללמד אותו לקח על יהירות. היא עמדה לגלות, כי איש אינו רומס את הגאווה של בעלה לעתיד.

האירוניה, כמובן, היתה שאביה של פרנצ'סקה היה זה שלימד אותי את הלקח.

"הא?" התרעמה קריסטן.

"ספרי לכל העולם. אני פשוט אעשה לזה ספין ואומר שאני מציל

את ארוסתי מהזאב הרע."

אני הייתי הזאב הרע, אבל אף אחד לא היה צריך לדעת את זה

מלבד פרנצ'סקה וממני.

"בכלל לא חיבתם זה את זו בנשף." קריסטן השליכה את זרועותיה

באוויר בתסכול, מנסה טקטיקה חדשה. הנחתי את אצבעותיי בעדינות

על הגב התחתון שלה והובלתי אותה לפתח הדלת.

"אין כל קשר בין חיבה לנישואין טובים. סיימנו לדבר."

כשפנינו לעבר הכניסה, מבטי צד הבזק של תלתלים חומים נעלמים

במסדרון. פרנצ'סקה שוטטה בבית, וכנראה שמעה את השיחה שלנו.

לא הייתי מודאג. כפי שכבר אמרתי – היא היתה מזיקה בערך כמו

חתלתול ללא ציפורניים. הייתי מסכים לגרום לה לגרגר, אבל זה היה

לגמרי תלוי בה. לא היה לי עניין כלשהו ברגשות החיבה שלה, ויכולתי

למצוא אותם גם במקומות אחרים.

"אני רוצה להבין, זה נגמר?" קריסטן מעדה לציד, כשהובלתי

אותה במורד המדרגות ואל מחוץ לביתי.

"חדה כסכין," מלמלתי. לא התנגדתי למאהבות, אבל כבר לא

יכולתי להסתכן ברומן שעלול למשוך תשומת לב. ומכיוון שקריסטן

היתה עיתונאית שאפתנית, כל דבר בה צעק סקנדל.

"אתה יודע, וולף, אתה בטוח כי שום דבר לא יכול לגעת בכך, רק

כי היה לך הרבה מזל. הייתי בעסק הזה די זמן כדי לדעת, שאתה יהיר מכדי להתקדם רחוק יותר מהמקום שאליו הגעת. אתה חתיכת טיפוס, ואתה חושב שאתה יכול לעשות כל מה שאתה רוצה ולא להיתפס". היא נעצרה מול דלת הבית. שנינו ידענו שזה יהיה הביקור האחרון שלה כאן.

חייכתי בזיחחות וגירשתי אותה בנפנוף יד.

"תריצי את הכתבה, מותק."

"זה פרסום רע, קיטון."

"חתונת קיץ קתולית בין זוג צעירים מפורסמים? אני מוכן להסתכן."

"אתה לא כל כך צעיר."

"את לא כל כך חכמה, קריסטן. שלום."

לאחר שנפטרתי ממייס ריס, חזרתי למשרד שלי כדי לסלק את בישופ ווייט, ואז עשיתי את דרכי אל האגף המזרחי כדי לברוק מה מצבה של פרנצ'סקה.

מוקדם יותר הבוקר אימא שלה הופיעה בשער עם כמה מהחפצים של בתה וצעקה, כי לא תלך עד שתראה שהבת שלה בסדר. אף על פי שאמרתי לפרנצ'סקה, כי כל מה שלא תספיק לארוז יישאר מאחור, רצוני להרגיע את ההורים שלה עלה על רצוני ללמד אותה לקח חשוב על החיים. אימא שלה לא היתה אשמה במצב הזה. גם לא פרנצ'סקה.

פתחתי את דלת חדר השינה של ארוסתי וגיליתי כי לא חזרה משיטוטיה. תחבתי את אגרופיי בכיסי מכנסי הסיגר שלי וחציתי את החדר באיטיות בדרכי אל החלון. מצאתי אותה בגן, כורעת על ברכיה בשמלת קיץ צהובה ורוטנת לעצמה בזמן שנעצה כף שתילה בעציץ, ידיה הקטנות שוחות בתוך זוג כפפות גינון ירוקות וגדולות למידותיה. פתחתי את החלון לכדי חריץ מתוך סקרנות־מה באשר לשטויות שירקה מפיה. קולה חלחל מבעד לחלון הפתוח. היא בלבלה את המוח בקול צרוד ונשי, שלא תאם את הטונים המתבגרים ההיסטריים שאותם ציפיתי לשמוע ממישהי במצבה.

"מי הוא חושב שהוא? הוא ישלם על זה. אני לא כלי. אני לא המטומטמת שהוא חושב שאני. אני ארעב עד שאשכור אותו או אמות תוך כדי. יהיה לו ממש כיף להסביר את הכותרות בעיתון," התרעמה כשהנידה בראשה. "אבל מה הוא יעשה – יאכיל אותי בכוח? אני אצא מכאן. אה, דרך אגב, סנטור קיטון – אתה אפילו לא נראה כל כך טוב. סתם גבוה. אנג'לו? זה גבר יפהפה, מבפנים ומבחוץ. הוא יסלח לי על נשיקה מטופשת. מובן שכן. אני אגרום לו..."

סגרתי את החלון. היא החליטה לשבות רעב. יופי. הלך הראשון שלה יהיה לגבי האדישות שלי. גם הקשקושים על בנדיני לא הדאיגו אותי. אהבת בוסר היא לא איום על גבר בוגר. עשיתי את דרכי אל הדלת, כשקופסת העץ המגולפת, שניצבה על שידת הלילה שלה, לכדה את תשומת ליבי. ניגשתי אליה באיטיות, ודבריה מנשף המסכות הדהדו בראשי. הקופסה היתה נעולה, אבל היתה לי תחושה שהיא הוציאה ממנה עוד פתק בייאווה לשנות את גורלה. הפכתי את הכריות שלה מתוך גחמה ומצאתי את הפתק תחתיהן. ארוסתי היפהפייה, הצפויה והטיפשה. פתחתי אותו.

הגבר הבא שיאכיל אותך בשוקולד יהיה אהבת חיך.

גיחכתי ולרגע תהיתי מתי בפעם האחרונה חייכתי. כנראה בתגובה לאיזו הערה מטופשת שפרנצ'סקה זרקה לי בביתה, לפני שכופפתי לאבא שלה את היד כדי שימסור אותה לידיי. "סטרלינג!" צעקתי ממקומי ליד מיטת ארוסתי. הרווקה הזקנה מיהרה לתוך החדר, ואישוניה המתרוצצים בפראות העידו עליה כי ציפתה לגרוע מכול.

"תשלחי לפרנצ'סקה סלסלה של שוקולד גודייבה, הכי גדולה שיש, עם פתק ממני. תשאירי אותו ריק." "זה רעיון נהדר," צווחה וטפחה על ברכיה. "היא לא אכלה כמעט עשרים וארבע שעות, אני אעשה את זה מייד."

היא רצה למטה, אל המטבח, שם החזיקה בעותק של ספר טלפונים
גדוש מספרים.

החזרתי את הפתק למקומו וסידרתי את הכריות באותה ערימה
מבולגנת שבה היו.

היה לי חשוב יותר לדפוק את פרנצ'סקה נפשית מאשר פיזית.
בעיניי זה היה המשחק המקדים המושלם. ללא ספק.

פרק רביעי

פרק רביעי

ומימים של לא כלום חלפו ונספגו בקירות החדר שלי כמו דם. סירבתי לתקשר עם אנשים. אפילו הגן, שנזקק בדחיפות לאהבה, נשאר בודד יחד עם הצמחים והירקות, ששתלתי כשאימא ביקרה אותי יום אחרי שוולף לקח אותי אליו. היא הגניבה לי זרעי פגוניה בקופסת העץ. "אלה הפרחים הכי עמידים, פרנצ'סקה. ממש כמוך." ואז מיס סטרלינג קלטה את התחביב שלי והביאה לי כמה זרעי צנוניות, גזר ועגבניות שרי בניסיון לרומם את מצב הרוח שלי ואולי אפילו לעודד אותי להוציא קצת אנרגיה ולהכניס לגופי משהו מעבר למי ברז. ישנתי מעט, שינה מיוסרת שנקטעה על ידי סיוט: מפלצת ארבה לי בצללים מאחורי דלת חדר השינה שלי וחשפה את שיניה בחיוך זאבי, בכל פעם שהסתכלתי עליה. עיניה של המפלצת היו מהפנטות, אבל חיוכה היה מעורר אימה. וכשניסיתי להתעורר, לשחרר את עצמי מכבלי החלום, היה גופי משותק ומרותק למזרן. רציתי שני דברים עד כדי ייאוש – שוולף יבין שאנחנו לא יכולים להתחתן, ושאנג'לו יבין שהנשיקה היתה אי-הבנה. מיס סטרלינג הביאה אוכל, מים וקפה למיטתי כל כמה שעות,

והשאירה את מגשי הכסף על שידת הלילה כשהם עמוסי כל-טוב. שתיתי את המים כדי שלא אתעלף, אבל בשאר לא נגעתי.

במיוחד התעלמתי מסלסלת השוקולד הענקית, שבעלי לעתיד שלח לי. היא ישבה בפינת החדר על שולחן הכתיבה המהודר וצברה אבק. אף על פי שרמות הסוכר הנמוכות בדמי גרמו לנקודות לבנות להתפוצץ אל מול עיניי עם כל תזוזה פתאומית שעשיתי, איכשהו בכל זאת ידעתי שלשוקולד היקר יהיה טעם של כניעה. טעם כה מר, עד כי שום כמות של סוכר לא תוכל להמתיק אותו.

והיו גם הפתקים. הפתקים המקוללים והמרתיחים. פתחתי שניים מתוך השלושה, ושניהם הצביעו על וולף כעל אהבת חיי.

ניסיתי לומר לעצמי שזה בסך הכול צירוף מקרים. יכול להיות שקיטון שינה את דעתו. שאולי ניסה להשתמש במתנות כדי להשתחל לתוך ליבי. אם כי היתה לי הרגשה, שהאיש הזה לא עשה צעד לא מחושב אחד מהרגע שבו הגיח לאוויר העולם.

וולף דרש את נוכחותי בארוחת הערב כל יום. אבל הוא אף פעם לא ביקר אותי בעצמו, אלא שלח את מים סטרלינג. סירבתי פעם אחר פעם. כששלח אחד משומרי הראש שלו להביא אותי, נעלתי את עצמי בחדר האמבטיה וסירבתי לצאת, עד שמים סטרלינג בעצמה סילקה מהחדר את האיש החסון. כשוולף הפסיק לשלוח אוכל – צעד שגרם למים סטרלינג להרים עליו את קולה לגבהים צורמים במטבח, אם כי זה לא שינה את דעתו – צחקתי כמו משוגעת, מפני שבכל מקרה לא אכלתי. לבסוף, ביום השלישי, קיטון בירך אותי בנוכחותו המאיימת, כשנעמד בפתח הדלת ועיניו מצומצמות לכדי חרכים, ששידרו איום קר.

וולף נראה גבוה ומחוספס משזכרתי. לבוש בחליפה אופנתית בגוון כחול בהיר וחמוש בחיך לעגני נעדר כל זכר לשמחה. שעשוע קל ריקר בעיניו הכהות כתמיד. לא יכולתי להאשים אותו. גוועתי ברעב בניסיון להוכיח נקודה שבכלל לא הזיזה לו. אבל לא היתה לי ברירה. לא היה לי טלפון נייד, וגם אם אימא התקשרה כל יום לטלפון הקווי כדי לוודא שאני בסדר, הנשימות הרדודות שהתלוו לשיחה גילו,

שמים סטרלינג מאזינה לכל השיחות שלנו. ועדיין, על אף שדומה היה כי אכפת לה מרווחתי הגופנית, ניחשתי שהיא בכל זאת היתה לצידו של וולף.

כל התחינות, התוכניות וההבטחות שאהיה טובה – הבת הכי טובה בשיקגו – אם הוריי ידרשו שאשוב הביתה נחו ממש על קצה לשוני. רציתי לשאול על אנג'לו ואם אבא עושה משהו כדי לנסות להחזיר אותי אליהם, אבל לא עשיתי כלום מלבד לענות על שאלותיה המוראגות ב'כן' ו'לא'.

העמדתי פנים שאני מחליקה את בד השמיכה מעליי ונעצתי את מבטי ברגליי, בזמן שהתעלמתי ממנו.

"נמסיס", הוא האריך כל הברה בציניות עצלה שאיכשהו – איכשהו – בכל זאת הצליחה לדקור אותי עמוק בפנים. "מתחשק לך לעטוף את העצמות שלך במשהו קצת יותר מכובד מפיג'מה? אנחנו יוצאים הערב."

"אתה יוצא הערב. אני נשארת כאן, אלא אם כן אתה מחזיר אותי לבית הוריי, תיקנתי אותו.

"מה גורם לך לחשוב שאת יכולה לבחור אם לצאת או לא?" הוא הרים את ידיו אל ראש המשקוף, וחולצת הכפתורים שלו עלתה וחשפה שרירי בטן מכוסים שכבה דקה של שיער כהה.

הוא היה גבר, וזה בלבב אותי. אני עוד הייתי על התפר הפרום שבין אישה לנערה, בלי לענות על אף אחת מההגדרות. שנאתי את הכוח שהיה לו עליי.

"אני אברח", איימתי באדישות. אבל לאן היה לי ללכת? ידעתי שאבא שלי יחזיר אותי היישר לזרועותיו של וולף. גם הוא ירע זאת. זה היה הכלא המהולל שלי. סדיני משי וסנטור כבעלי לעתיד. שקרים יפים ואמיתות שוברות-לב.

"עם איזו אנרגיה בדיוק? את בקושי מסוגלת לזחול, שלא לדבר על לברוח. תלבשי את השמלה הירוקה-הכהה. זאת עם השסע."

"כדי להרשים את החברים הפוליטיקאים הסוטים שלך?" התרעמתי והעברתי את שיערי אל מאחורי כתפיי.

"כדי להרשים את בעלך לעתיד, שמאוכזב ממך קשות."

"אני לא מעוניינת, תודה רבה."

"ההורים שלך יהיו שם."

ההערה עודדה אותי מייד – ושנאתי גם את זה. כל הכוח היה בידיים שלו. כל המידע. התמונה הרחבה.

"לאן אתה הולך?"

"הבן של פרסטון בישופ מתחתן. מישוי עם פרצוף של סוס פוני ועם רגליים יפות." הוא התרחק מהמשקוף והתקרב לקצה המיטה.

זכרתי איך השווה את אשתו של בישופ לסוסה. הוא היה יהיר וגס רוח. ראיתי איך התנהג בנשף המסכות. ואם כי התייחס אליי ואל אבי בריחוק ובגסות, הוא התנהג כמו ג'נטלמן מושלם אל כל אדם אחר.

"זאת תהיה הזדמנות טובה להציג אותך כגברת קיטון לעתיד. מה שמזכיר לי..." הוא הוציא דבר מה מתוך הכיס הקדמי ומסר לי מצידו השני של החדר את החפץ המרובע, השחור והקטיפתי. תפסתי אותו ופתחתי את המכסה. היתה זאת טבעת אירוסין, שבתוכה נצנץ יהלום כחול בגודל הראש שלי, לוכד את כל קרני השמש שחדרו מבעד לחלונות החשופים.

ידעתי שכל רגע נוסף בבית הזה מקרב אותי יותר ויותר לחתונה עם וולף קיטון, ושאין לי לאן לברוח. הגבר היחיד שיכול להציל אותי מבעלי לעתיד היה, למען האמת, בעלי לעתיד. לא היתה לי כל כוונה להתחנן בפניו שיותר עליי. אולי כדאי לי לנסות טקטיקה אחרת, למשל, לגרום לו להבין שהוא לא רוצה להתחתן איתי.

"מתי אנחנו יוצאים?" שאלתי. ה"אתה" הפך ל"אנחנו", אבל הוא עדיין לא נראה מרוצה.

אני אביך אותך עד עפר.

"שעתיים. למיטב הבנתי את רגילה שמפנקים ומשרתים אותך, אז סטרלינג תעזור לך להתכונן."

אתה עוד תתחרט על היום שבו העיניים המטונפות שלך פגשו את שלי מעברו השני של השולחן.

"תחזור בך," אמרתי.

"סליחה?"

"תחזור כך מהעקיצה ההיא. תפסיק להשתמש בילדות שלי ובחינוך שקיבלתי נגדי, "דרשתי ממנו. הוא גיחך ונפנה ללכת.

"אני לא הולכת." זרקתי את טבעת האירוסין לצד השני של החדר. הוא יכול היה לתפוס אותה, אבל בחר שלא לעשות זאת, והיא נפלה על הרצפה. הוא לא נלחם על שום דבר – במיוחד לא עליי – זה לא היה לרמתו.

"את תבואי, אלא אם כן את רוצה שאקח את זכויות הטלפון שלך. אני יכול לנתק את הקו. וממש לא הייתי רוצה לנקב את הוורידים היפים שלך כדי לחבר אותך לצינור הזנה," אמר כשיצא מהחדר, אבל נעצר בפתח הדלת. גבו עוד פנה אליי, וראיתי אותו רועד כשצחק רכות.

"ואת תענדי את טבעת האירוסין שלך בכל רגע נתון." "אחרת?" קראתי עליו תיגר בקול רועד.

"אחרת אקח אותך להתחתן בווגאס, מה שיצית תגובת שרשרת של שמועות על הריון, שמועות שלא יועילו למשפחה שלך." נשמתי עמוק, כשסוף סוף הבנתי מה היינו. היינו סיפור על נמסים ועל נבל ללא כל סיכוי לסוף מאושר. שם הנסיך לא מציל את הנסיכה. הוא מענה אותה. והיפהפייה לא נמה. אלא תקועה. בסיוט.

כעבור שלוש שעות נכנסנו לחדר הנשפים של המדיסון, אחד המלונות הנוצצים ביותר בשיקגו. הרוח הקרירה, הבניינים שזהרו לאורך שדרת

המגנפיסנט מייל וגשר משיגן על אבניו האדומות – כל אלה הזכירו לי, כי הייתי עדיין בעיר האהובה עליי, והפיחו בי תקווה. לבשתי שמלת ערב כחולה וחושפת־כתפיים של ארמני, אשר הדגישה את עיני, ושיערי נאסף בצמה הולנדית.

מיס סטרלינג כמעט צווחה מרוב התרגשות, כשסידרה את שיערי ואיפרה אותי, ונזכרתי עד כמה התגעגתי לקלרה. הבית שלי היה בצידה השני של העיר, אבל הרגשתי כאילו אוקיינוסים מפרידים בינינו. כל הדברים שאהבתי וחייתי למענם – ההורים שלי, הגן שלי, ורכיבה על סוסים – היו מחוץ להישג ידי. זיכרון שהלך והתרחק עם כל שנייה שחלפה.

לבוש בחליפה שחורה ומהפנטת הניח ארוסי יד רכושנית על גבי התחתון והוביל אותי מבעד לכניסה של אזור הקבלה. נברשות קריסטל וגרמי מדרגות מעוקלים קידמו את פנינו. החדר נצבע בגווני חלב ודבש, רצפת השיש שובצה שחור־לבן. לא הוזמנו לטקס שנערך בכנסיית הבישופ המקומית, ובילינו את הנסיעה לכאן בדממה, שקרעה את עצבי לגזורים. סנטור קיטון לא הרגיש כמוני. למעשה, הוא ענה לאימיילים במכשיר הנייד שלו, נבח הוראות על הנהג הצעיר שלו, סמית', והעמיד פנים שאני לא שם.

תשומת הלב היחידה שהעניק לי היתה כשציין, "זאת לא השמלה שאמרת לי ללבוש."

"יפתיע אותך לשמוע שיש לי רצונות משלי?" הבטתי מבעד לחלון, כשהרכב האט בפקקי העיר התחתית של שיקגו. "ככלות הכול, אני בסך הכול מתבגרת שחיה בבועה."

"וגם אחת לא צייתנית", אמר.

"כלה נוראית", סיכמתי.

"אני יכול לאלף עשר כמוך עוד לפני ארוחת הבוקר."

ברגע שצעדנו מבעד לדלתות הרחבות והנוצצות, אנשים החלו להתקהל סביב, וולף כאילו היה החתן בכבודו ובעצמו. הוא אחז במותני והצמיד אותי אליו, וזרם של חום נורה במורד הבטן שלי כשחיך ושוחח עם מעריציו בנימוס. האישיות שלו מחוץ לקירות

ביתו ומחוץ לרכב שלו היתה שונה לחלוטין, קסמו מתעצם לדרגות שיא. שני שומרי הראש שלו הצטופפו מאחורינו, והוא פיזר חיוכים רחבים ודיבר אל כולם באדיבות. אדם שונה לחלוטין מהאיש הקשה שאיתו התגוררתי.

האנשים הראשונים, שהרחיקו אותנו מהשאר ותפסו אותנו לשיחה מלב אל לב, היו זוג פוליטיקאים בני חמישים-ומשהו, שהגיעו מווישינגטון הרחוקה. וולף הציג אותי כאשתו לעתיד, ואז נזף בי בלגלוג מחויך. "אל תתביישי. תראי להם את הטבעת."

קפאתי במקומי, ליבי עלה לגרוני כאילו עמד לזנק מתוך פי, ואז וולף חילץ את ידי, שהיתה צמודה לצד גופי, והראה להם את טבעת האירוסין העצומה. האישה אחזה בידי, בחנה אותה וטפחה על חזה בתדהמה.

"אוי, היא כל כך מושלמת. איך הוא הציע?" היא עפעפה לעברי בריסיה, והיה לי ברור שהמתח עוד עלול להרוג אותה. זאת היתה ההזדמנות שלי להרוס את כל העבודה הקשה של וולף. חייכתי חיוך רחב, הזזתי את ידי באיטיות והנחתי ליהלום ללכוד את האורות בחדר ולסנוור את כל מי שהיה בסביבה.

"על מדרגות מכון האמנות. הארוס המסכן שלי עשה מעצמו צחוק. קרע את מכנסי החליפה שלו מאחור, כשירד על ברכיו. כל התחת שלו היה חשוף." נאנחתי, ולא העזתי להרים את מבטי ולראות את התגובה שלו.

"לא נכון!" הגבר פרץ בצחוק וטפח על כתפו של וולף. האישה פלטה נחרה ושלחה לוולף חיוך שכולו הערצה ותשוקה. הסתכנתי והעפתי מבט בוולף, רואה את שפתיו מתעקלות ברוגז. בניגוד אליהם הוא לא חשב שהסיפור שלי מברר.

אבל התגובה שלהם גרמה לי להרגיש בבית, וכבר חיכיתי בקוצר רוח לחזור על התעלול. לרגע שקלתי את האפשרות, שהוא יאמר להם שאני משקרת. אבל זה לא היה הסטייל של וולף. זאת היתה הדרך הקלה לצאת מהמצב, והוא נראה כמו מי שבחר בדרך הארוכה והמפותלת אל הניצחון.

"זה היה שווה את הטרחה." הוא חייך אליי והצמיד אותי כה קרוב אליו, עד שחשבתי שהגוף שלו עוד יבלע את שלי בשלמותו. "ומלבד זאת," סינן רק באוזניי, ונשימתו החמה שהדיפה ניחוח מנטה דגדגה את צווארי, "אם הארוסה שלי היתה מכירה אותי אפילו קצת, היא היתה יודעת שאני אף פעם לא יורד על הברכיים."

לזמן מה לא עשינו דבר מלבד לבשר לכולם על האירוסין שלנו, כשעוד ועוד אנשים ניגשים לברך אותנו ומתעלמים מהזוג הטרי. העובדה, שתשומת הלב לא היתה עליהם, כנראה לא הפריעה לבישופ הבן ולאשתו. למעשה, עיניהם נצצו מאהבה, והם נראו כה מאושרים, עד שלא יכולתי שלא לכעוס על וולף עוד יותר, על שגזל ממני את האפשרות להיות עם אהובי האמיתי. סנטור וולף קיטון הצעיר אותי סביב החדר כמו סוס מלכותי, ומשוויץ בי כאילו הייתי נכס. הקיבה שלי קרקרה וייללה מרעב, ונאלצתי לגייס את כל כוח הרצון שלי כדי לא להתנועע לצדו כמו עלה נידף ברוח. וכאילו זה לא היה גרוע מספיק, וולף נעץ בי את מרפקו כשרצה שאחייך, גרר אותי אל בין זרועותיו כשנסחפתי והתרחקתי ממנו, ונידב אותי להשתעבד לשלושה אירועי צדקה שונים בחודשים הקרובים.

נשים מושכות צחקקו והגניבו את מספרי הטלפון שלהן לכף ידו, כשניגשו לברך אותנו יותר מפעם אחת, חושבות שלא אשים לב. אחת מהן, שגרירת או"ם, אפילו הזכירה לו כמה נהנו בבריסל לפני שנתיים ורמזה שתהיה בעיר לזמן מה.

"אנחנו צריכים להיפגש למשקה. להשלים פערים," הציעה היפהפייה בעלת השיער החום-אדמדם במבטא הצרפתי והמתוק-כדבש שלה. הוא שלח לה חיוך, שהזכיר לי את חיוכו של אנג'לו. מהסוג שמסדר מחדש את המולקולות באוויר וגורם לליבי להחסיר פעימה.

"אני אדאג שהמזכירה שלי תיצור קשר עם שלך מחר בבוקר."

חרא.

אנשים שיבחו את האירוסין שלנו, ודומה שלא היתה להם בעיה כלשהי עם הפרש הגילים. למעשה, מלבד פרסטון בישופ עצמו, שישב

בשולחן שלנו בלילה של נשף המסכות וחזה במהלומות המילוליות שוולף קיטון הנחית עליי, איש לא פקפק באמינות האירוסין הפתאומיים שלנו. אפילו בישופ הסתפק בגבה מורמת. "איזו הפתעה נעימה," אמר.

"ללא ספק," השיב וולף. "החיים מלאים בהפתעות נעימות." דבריו נאמרו בנינוחות, אבל היתה להם משמעות נסתרת שנעלמה מעיניי.

בכל פעם שוולף הציג אותי בפני עמיתיו, המצאתי סיפור אחר על אודות האירוסין שלנו.

"הוא שכח את המילים, ופתאום היה לו קשה לבטא אותיות מסוימות. הוא נאלץ לכתוב הכול, וגם אז היו לו כמה שגיאות. זה היה כל כך מתוק."

"ההצעה היתה כל כך רומנטית. הוא ביקש את ידי מאבא שלי, ממש כמו פעם, וכל כך התרגשתי, כשאמרתי כן והוא התחיל לבכות. האמת היא שהוא ממש התייפח, נכון ולפי? אבל פתרנו את זה בקלות עם כדור זאנקס ועם פינה קולדה. מובן כי בחיים לא חלמתי שזה יהיה הקוקטייל האהוב על בעלי לעתיד."

"אני כל כך מתרגשת להתחתן עם סנטור. תמיד רציתי לבקר בבירה. ידעתם שנירואנה מושינגטון? אה, רגע, מותק, זאת לא אותה וושינגטון, נכון?"

הייתי חסרת רחמים. אפילו כשוולף הפך ממעוצבן קלות לנזעם, והשריר בלסת שלו החל לקפוז, מעיד עליו שיתפוצץ עליי ברגע שנהיה לבד, המשכתי לומר שטויות שידעתי שיביכו אותו. והוא – הג'נטלמן המושלם בפומבי – המשיך לצחקק רכות ולגבות אותי, מנתב את השיחה לעבודה ולבחירות הקרובות.

מסתבר שהיכרות עם מחצית החברה הגבוהה של שיקגו היתה משימה שורפת זמן. עד כדי כך שלא היה לי פנאי לחפש את הוריי. כעבור פרק זמן, שנראה לי כמו שעות, וולף ואני סוף סוף עשינו את דרכנו לשולחן. התיישבתי בזהירות בכיסאי, בלעתי רוק וניסיתי לא להתעלף מרעב. קיטון הניח את זרועו על גב הכיסא שלי וליטף את

כתפי החשופה באצבעותיו. הזוג הטרי ישב בשולחן המרכזי והרים כוסית. אנחנו ישבנו ליד סנטור נוסף, שני דיפלומטים ומזכיר המדינה לשעבר. מבטי החל לטייל על פני השולחנות בחיפוש אחר המשפחה שלי. ידעתי שאמצא אותם אחרי שהקינוח יוגש וכשהריקודים יתחילו, אבל כמהתי לראות את אימי.

מצאתי את הוריי ישובים לשולחן מצדו השני של החדר. אבא נראה כמו תמיד, מאיים ואכזרי, סממני העייפות היחידים על פניו היו העיגולים השחורים שמסגרו את עיניו. אימא נראתה מטופחת כתמיד, אבל אני שמתי לב לדברים הקטנים, שאף אחד אחר לא ראה: כמו הצורה שבה הסנטר שלה רטט, כשדיברה עם האישה מולה, או הרעד בידה, כשהושיטה אותה אל כוס היין. ההורים של אנג'לו ישבו לצידם, ולידם...

ליבי עצר והתרחב בתוך כלוב צלעותיי כמו בלון על סף התפוצצות. אנג'לו הביא דייט. לא סתם דייט, הוא הביא את הדייט. את מי שכולם ציפו שיביא.

שמה היה אמילי ביאנצ'י. אבא שלה, עמנואל ביאנצ'י, היה איש עסקים ידוע וחבר לא מוצהר בארגון.

אמילי היתה בת עשרים ושלוש, עם שיער בלונדיני משיי ועם עצמות לחיים מעוצבות. היא היתה גבוהה, היה לה חזה גדול, והיא יכלה להחזיק את הגוף הדקיק והפצפון שלי בכף ידה. היא היתה הדבר הכי קרוב לבת מלוכה איטלקית-אמריקנית אחריי, אבל מאחר שהיתה בגילו של אנג'לו, החיבור ביניהם היה צפוי – כמעט מיוחל – בעיני המשפחות בארגון.

פגשתי אותה פעמים רבות בעבר, והיא תמיד התייחסה אליי בשעמום ובזלזול. היא לא התנהגה בגסות רוח, לא באמת, אבל הנימוסים הדלים שלה הבהירו לי כי לא אהבה את תשומת הלב שקיבלתי. העובדה, שאמילי למדה עם אנג'לו ותיעבה אותי על שביליתי את הקיצים איתו, לא שיפרה את המצב.

היא לבשה שמלת מקסי שחורה וצמודה עם שסע עמוק, שהגיע לירכה הימנית, וכמות הזהב שענדה על צווארה ועל אוזניה לא היתה

מביישת בית עבוט. ידה חבקה את ידו של אנג'לו בזמן ששוחחה עם האנשים סביבה – מחווה קטנה ורכושנית, שהוא לא התנגד לה. אפילו לא כשעיניו טיילו לאורך החדר ופגשו בשלי, ושנינו נלכדנו בקרב מזור, שאיש מאיתנו לא יכול היה לנצח בו.

התאבנתי בכיסאי וליכי הלם בפראות לעומת עצם החזה שלי. אוויר. נזקקתי לעוד אוויר. עוד מרחב. עוד תקווה. מפני שמה שראיתי בעיניו הבהיל אותי עוד יותר ממי שעמד להיות בעלי – השלמה מוחלטת וגמורה עם המצב.

שניהם היו בשנות העשרים לחייהם.

שניהם היו יפהפיים, פנויים ומאותו מעגל חברתי.

שניהם היו מוכנים לנישואין. זה הסוף שלי.

"פרנצ'סקה?" אחד הדיפלומטים שלא קלטתי את שמו צחקק לתוך המפית שלו וניסה להחזיר את תשומת ליבי לשיחה שהתנהלה סביב השולחן. הסטתי את עיניי מעיניו של אנג'לו ומצמצתי, מבטי עובר בין האיש המבוגר לבעלי לעתיד. יכולתי לראות את לסתו של וולף נקפצת מהתסכול שהלך ונבנה בתוכו לאורך הערב, וידעתי כי הרגע שחלקתי עם חבר הילדות שלי לא נעלם מעיניו.

חייכתי בהתנצלות והעברתי את ידיי על שמלתי.

"תוכל בבקשה לחזור על השאלה?"

"אולי תרצי לספר לנו איך סנטור קיטון הציע לך נישואין? אני מוכרח לומר שהוא מעולם לא נראה לי כמו בחור רומנטי במיוחד," הוא צחקק בעליצות וליטף את זקנו כמו דמות מהארי פוטר. כבר לא נשאר בי כוח להקניט את וולף. הייתי עסוקה מדי בעובדה, שחיי נגמרו באופן רשמי, ושאנג'לו יתחתן עם אמילי ובכך יגשים את הסיוט הנורא ביותר שלי.

"כן, כמובן. הוא... הוא... הציע לי נישואין על..."

"מדרגות המוזיאון," אמר וולף בקצרה וטפח על סנטרי בחיבה מעושה, שהעבירה בי חלחלה. "אני לא יודע מה עשיתי שזיכה אותי בנשיקה הלוהטת שהיא נתנה לי. את העתקת את נשמתי." הוא פנה אליי, עיניו האפורות לכדו את עיני הכחולות, כמו שתי בריכות

יפהפיות ומוצפות שקרים. אנשים סביבנו נשנקו בתדהמה, שבויים בכוח המגנטי של הבעת פניו כשהביט בי. "ואני גנבתי את הלב שלך." אתה גנבת את הנשיקה הראשונה שלי.

ואז את אושרי.

ולבסוף את חיי.

"נִנְכוֹן." טפחתי על צווארי במפית בד, ולפתע היו תחושת הבחילה והחולשה כה עזות, עד שכבר לא יכולתי להילחם בהן. גופי סוף סוף קרס תחת המתח המצטבר לאחר ימים של הרעבה עצמית. "לעולם לא אשכח את הלילה ההוא," אמרתי. "גם אני לא."

"אתם זוג יפהפה," העיר מישאו. הייתי כה מסוחררת, עד שבכלל לא ידעתי אם זה גבר או אישה.

וולף גיחך בזחיות והרים את כוס הוויסקי שלו לשפתיו.

בהתרסה מכוונת – ומטופשת, ללא ספק – הנחתי לעיני לשוטט בחזרה לשולחן, שבו כמהתי לשבת. עכשיו אמילי העבירה את אצבעותיה המטופחות במניקור צרפתי לאורך זרועו עטוית הז'קט של אנג'לו. אנג'לו הביט בפניה וחיך חיוך רחב. יכולתי לראות כי שכנעה אותו, ששניהם יחד זה הדבר הנכון. שהיא הורידה את המגננות שלו, נגיעה אחר נגיעה.

היא רכנה לעברו, לחשה דבר מה באוזנו וצחקקה, ועיניו שוב נורו לעברי. האם הם דיברו עליי? האם עשיתי מעצמי צחוק כשבהיתי בהם בגלוי? לקחתי כוס שמפניה ועמדתי לשתות את כולה בבת־אחת.

וולף כך את אצבעותיו סביב פרק ידי ועצר אותה לפני שהגיעה לפי. מגעו היה עדין ויציב. מחוספס ושעיר. מגע של גבר.

"יקירתי, כבר דיברנו על זה. זאת שמפניה אמיתית. של מבוגרים," אמר בנימה מרומזת, שכולה אהדה חסרת סבלנות, וכל השולחן פרץ בצחוק פרוץ.

"זאת הבעיה כשמתחתנים עם צעירות, " נחר הסנטור השני בצחוק.

וולף הרים גבה עבה ומתנשאת. "חתונה היא עסק מסוכן. מה

שמזכיר לי..." הוא רכן לפנים, והאדישות על פניו התחלפה בקמט מלא אהדה. "איך אתה מתמודד עם הגירושים מעדנה?"

הסומק העז שעלה בלחי הפך עכשיו כמעט לבלתי נסבל. רציתי להרוג אותו. להרוג אותו על התרגיל המטומטם הזה, על כך שהכריח אותי להתחתן איתו ועל העובדה, שכתוצאה מכך הוא דחף את אנג'לו לזרועותיה של אמילי.

הנחתי את כוס השמפניה על השולחן ועצרתי את עצמי מלציין, כי שתיתי לא מעט בערב הגאלה שבו נפגשנו, ודומה שאז זה לא ממש הפריע לו. למעשה, הוא ניצל את השכרות הקלה שלי וגרם לי לנשק אותו במרמה.

"אני יכולה לקום?" כחכחתי בגרוני, קמתי בלי לחכות לתשובה ומיהרתי לעבר השירותים, מודעת לעובדה שעניניו של אויבי, כמו גם אלה של אנג'לו ושל הוריי, נעוצות בגבי, מכוונות אליי כמו אקדחים טעונים.

חדרי השירותים נמצאו בקצה אולם הנשפים, גברים ונשים זה מול זה, תחת גרם מדרגות מעוקל ומאסיבי מברזל מחושל. חמקתי פנימה וצנחתי לעומת הקיר, עצמתי את עיני ולקחתי את הנשימה העמוקה ביותר שהמחוך שנתפר בתוך שמלתי איפשר לי.

תנשמי.

פשוט תנשמי.

יד לפתה את כתפי. אצבעות קטנות וחמות עטפו את עצם הבריח שלי. פקחתי את עיני לכדי חריצים וצווחתי בהפתעה, זינקתי לאחור וראשי פגע באריחים שמאחוריי.

"אלוהים אדירים!"

זאת היתה אימא. מקרוב נראו פניה מודאגות מדי, מבוגרות מדי וזרות מדי. היא נראתה כאילו הזדקנה בין לילה בעשור, וכל הכעס שאגרתי כלפיה בשלושת הימים האחרונים נעלם כלא היה. עיניה היו אדומות ונפוחות מבכי. רעמתה החומה, שבדרך כלל היתה מקור לגאווה, היתה מלאה שיערות לבנות.

"איך את מחזיקה מעמד, ויטה מיה?"

במקום לענות, השלכתי את עצמי אל בין זרועותיה ושחררתי את היבבה, שריסנתי מהרגע שוולף הכניס אותי הלילה למכונת האסקליידר השחורה והמבריקה שלו. לא יכולתי שלא לוותר לה קצת – היא נראתה אומללה בדיוק כמוני.

"אני שונאת להיות שם. אני לא אוכלת. אני בקושי ישנה. ואם זה לא מספיק גרוע..." משכתי באפי והתרחקתי ממנה כדי להביט בעיניה לשם הדגשה. "עכשיו אנג'לו יוצא עם אמילי." הרגשתי את עיני יוצאות מחוריהן מתחושת הדחיפות שאחזה בי.

"זאת בסך הכול הפגישה הראשונה שלהם," הבטיחה לי אימא, ואז טפחה על גבי וחיבקה אותי שוב. הנדתי בראשי בשקע כתפה.

"אני בכלל לא יודעת למה זה משנה. אני מתחתנת. זה סגור."

"מתוקה..."

"למה, אימא?" יצאתי שוב מאחיזתה וגררתי את עצמי אל הכיורים היוקרתיים כדי לקחת ממחטת נייר, לפני שכל האיפור שלי ייהרס. "מה גרם לאבא לעשות את זה?"

הסתכלתי על ההשתקפות שלה מאחורי, מבעד למראה. כתפיה שחו בשמלתה, שהיתה קצת גדולה למידותיה. התחוויר לי שגם היא לא אכלה הרבה.

"אבא שלך לא משתף אותי בדרך כלל, אבל תסמכי עליי כשאני אומרת לך, שזאת לא היתה החלטה קלה בשבילו. אנחנו עדיין מזועזעים ממה שקרה. אנחנו בסך הכול רוצים שתתני לסנטור קיטון הזדמנות אמיתית. הוא נאה, עשיר, ויש לו עבודה טובה. את לא מתחתנת מתחת למעמד שלך."

"אני מתחתנת עם מפלצת," אמרתי באיטיות.

"את יכולה להיות מאושרת, אמוֹרה."

נדתי בראשי, ואז היטיתי אותו לאחור וצחקתי. היא לא היתה צריכה לומר את זה. ידיה היו קשורות. היו לי הרבה רגשות שליליים כלפי אבי, אבל המחשבה עליהם גרמה לי להרגיש כאילו אני שופכת ציאניד לתוך פצע פתוח, ולא יכולתי לבטא אותם בקול. אימא העבירה את מבטה ביני לבין הדלת, וידעתי על מה היא חושבת. לא

יכולנו להישאר פה עוד הרבה זמן. אנשים עוד יתחילו לשאול שאלות. במיוחד כשיראו שבכיתי. מראית עין היתה חיונית בארגון, ואם אנשים יחשדו, שסנטור צעיר ושאפתן, אשר הופיע באזור רק לאחרונה, הצליח לכופף את ידו של אבא, זה עלול להרוג את המוניטין שלו. אימא פתחה את תיק היד שלה, הוציאה משהו מתוכו ותחבה אותו בכף ידי.

"מצאתי את זה קבור מתחת לערימה של כביסה מלוכלכת בחדר שלך. תשתמי בו, ויטה מיה. תתחילי להתרגל לחיים החדשים שלך, כי הם לא יהיו חיים נוראיים. ובשם אלוהים, תתחילי לאכול!" היא מיהרה לצאת והשאירה אותי לפתוח את כף ידי ולבחון את הפריט שהשיבה אליי. זה היה הטלפון הנייד שלי. הטלפון הנייד יקר הערך שלי. מוטען במלואו ועמוס הודעות ושיחות שלא נענו. רציתי לעבור על כולן – בפרטיות, וכשיהיה לי זמן פנוי. ידעתי כי ההנחה שסנטור קיטון שלל את זכויות הטלפון שלי היתה קצת קיצונית. אבל הוא בכל זאת סחט את אבא שלי שייתן לו את ידי, וזה לא בדיוק נחשב לחיזור מעודן, אז אי אפשר היה להאשים אותי על כך שקפצתי למסקנות.

זרקתי את הממחטה המשומשת בפח האשפה ויצאתי לגומחה העמומה שמתחת לגרם המדרגות, נעלי הלובוטן הגבוהות נוקשות על רצפת השיש. הספקתי להתקדם שני צעדים, לפני שנדחקתי לעומת המראה שהשקיפה על גב גרם המדרגות בידי דמות גבוהה בעלת מבנה גוף עדין. נאנחתי ופקחתי את עיני באיטיות, בזמן שעמוד השדרה שלי החלים מההתנגשות עם המראה.

אנג'לו חסם את דרכי, שתי זרועותיו תמכו בשני צידי ראשי וגופו נצמד אליי. החזה שלו נגע בעור החשוף והעדין של המחשוף שלי, לבבותינו התרסקו זה לעומת זה בהרמוניה, ונשימותינו התערבבו אלה באלה.

הוא חיפש אותי. הוא בא אחריי. הוא עדיין רצה אותי. "אלה", לחש כשחפן את צידי פניי בכפות ידיו והצמיד את מצחו לשלי.

קולו היה כה מלא רגש, וידיי רעדו בדרכן אל פניו, עד שאחזו בלחייו בפעם הראשונה. הוא הצמיד את אגודלו למרכז שפתי.

אחזתי בדש הז'קט שלו, ידעתי מה אני מבקשת – ובכל זאת ביקשתי את זה. הצורך להיות בזרועותיו היה חזק מהצורך לעשות את הדבר הנכון. השתוקקתי שיאמר לי כי אמילי חסרת משמעות, אף על פי שזה לא היה הגון כלפיה. או כלפיו. או אפילו כלפיי.

"דאגתי נורא." הוא חיכך את קצה אפו לעומת שלי בבוטות. באותו רגע נגענו זה בזו כפי שמעולם לא העזנו, ועובדה זאת – יחד עם שביתת הרעב שלי – גרמה לראשי להסתחרר בתריסר כיוונים שונים. הנהנתי בלי לומר דבר.

"לא ממש הצטיינת בלענות לטלפון לאחרונה." הוא אחז ביד, שבה החזקתי את המכשיר, ולחץ אותה לאות הדגשה.

"קיבלתי אותו הרגע, בפעם הראשונה מאז נשף המסכות," נאנחתי. "למה עשית את זה?" שאל אנג'לו, וגופו כמעט התחכך בשלי. תחושת הפאניקה השתהתה בשולי התודעה שלי. אולי אנג'לו נוגע בי כפי שמעולם לא נגע בי, מפני שכבר לא היה לו מה להפסיד? החשש, שאבי ידחה את הצעת הנישואין שלו משום שהרחיק איתי לכת, נעלם – כיוון שהוא לעולם לא יצטרך להתייצב מול ארתור רוסי ולבקש ממנו את ידי.

רציתי להסביר לו נואשות הכול על אודות האירוסין הפתאומיים שלי, אבל גם ידעתי שאם אבי לא יכול היה לשנות את הגזירה, גם אנג'לו מן הסתם לא יוכל לעזור לי. לא רציתי שנהיה זוג אוהבים מוכה-גורל, שנאלץ לגנוב רגעים ונשיקות. שטובע באהבה אסורה. לא ידעתי הרבה על בעלי לעתיד, אבל ברור היה לי שאם אגרם לסקנדל, הוא יחזיר מלחמה ויפגע באנשים היקרים לי. לא אכפת היה לי לספוג את זעמו, אבל לאנג'לו לא הגיע להיענש.

"אנג'לו." העברתי את אצבעותיי על החזה שלו. מעולם לא נגעתי כך בגבר. בבוטות שכזאת. שרירי החזה שלו נקפצו תחת קצות אצבעותיי, והוא היה חם גם מבעד לבד חליפתו. "תספרי לי," ניסה.

נרדתי בראשי. "אנחנו מתאימים."

"אנחנו מתאימים," ענה. "הוא דפוק."

זחקתי מבעד לגוש הדמעות שנתקע בגרוני.

"אני כל כך רוצה לנשק אותך, אלה." הוא תפס בעורפי – במחוזה שכבר לא היתה נחמדה ומבינה ומקניטה – ורכן לעברי בנחישות. הוא רצה להוכיח את הנקודה שלו. אבל אני כבר הייתי משוכנעת.

"אז אני מציע שתעשה את זה מייד, כי בעוד שמונה עשר ימים היא תהיה אישה נשואה, ותהיה לי כל זכות לשבור לך את האצבעות על שנגעת בה," רטן קול חסר הומור ומאיים מאחורי אנג'לו.

המומה, הסרתי את ידיי מהחזה של אנג'לו, ורגליי קרסו תחתיי בפתאומיות. אנג'לו אחז במותניי וייצב אותי. התשוקה האפלה שבערה בעיניו כבתה, כשהסתובב להביט בוולף. בעלי לעתיד עשה את דרכו לשירותי הגברים בנינוחות, צעדיו לא ביטאו רוגז כלשהו לנוכח המחזה מלא החיבה שלפניו. הוא היה הרבה יותר גבוה, רחב, ואפל מאנג'לו, שלא לומר מבוגר ממנו בעשור בערך, והקרין אווירה וכוח עוצמתיים כאלה, שאיש לא רצה להתעמת איתם. הסמכות שאפפה אותו היתה מוחשית כמעט. נאלצתי לנשוך את לחיי כדי לא להתנצל בפניו על הסצנה שנפרשה אל מול עיניו. הרמתי את מבטי במקום להשפיל אותו וסירבתי להודות בתבוסה.

אנג'לו הביט בו ישירות.

"סנטור קיטון," סינן.

וולף עצר בין שתי הכניסות לחדרי השירותים. יכולתי להרגיש את גופו המאיים, כשהעביר את מבטו בינינו והעריך את המצב באדישות קרירה.

"התכוונתי לכל מילה, בנדיני," אמר וולף בקול צרוד. "אם אתה רוצה לנשק את ארוסתי לשלום, הלילה הוא הסיכוי האחרון שלך לעשות את זה. בפרטיות. בפעם הבאה שבה אראה אותך, אני לא אהיה כל כך סלחני."

ותוך כדי מילים אלה הוא העביר את אצבעותיו על טבעת האירוסין שלי, תזכורת לא עדינה במיוחד לעובדה שהייתי שייכת למישהו אחר,

וחשמל עבר בגופי. הוא נעלם מאחורי דלת חדר השירותים לפני שהספקתי להסדיר את נשימתי. חשבתי שאנג'לו יכרח משם ברגע שוולף יפנה לו את הגב, אבל הוא לא עשה זאת. במקום זאת הוא כלא אותי שוב בין זרועותיו לעומת המראה, ונענע את ראשו.
 "למה?" שאל.

"למה אמילי?" השבתי בסנטר מורם.

"את האישה היחידה שאני מכיר, שהיתה מזכירה עכשיו את אמילי." הוא אגרף את ידו והטיח אותה ליד ראשי. כמעט נשנקתי.
 "באתי עם ביאנצ'י, כי את עומדת להתחתן." אנג'לו ליקק את שפתיו וניסה להשתלט על רגשותיו. "וכי גרמת לי להיראות כמו אידיוט. כולם ציפו שאכריז על האירוסין שלנו בחודשים הקרובים. עד אחרון החלאות בארגון. והנה את, יושבת מצדו השני של החדר באותו שולחן עם מזכיר המדינה, בזרועותיו של וולף קיטון, ומשחקת את תפקיד הארוסה הצייתנית. הייתי חייב להציל את כבודי. כבוד שאת רמסת תחת נעלי העקב היפות והמפתות שלך. ומה שהכי נורא בכל זה, פרנצ'סקה? את אפילו לא אומרת לי למה."
 מפני שאבא שלי חלש, וולף סוחט אותו.

אבל ידעתי שאסור לי לומר את זה. זה יהרוס את המשפחה שלי, וככל שתיעבתי את אבי באותו רגע, לא יכולתי לבגוד בו.
 מבלי להבין מה אני עושה אחזתי בלחייו בין כפות ידיי וחייכתי מבעד לדמעות שזלגו במורד לחיי בזו אחר זו.

"אתה תמיד תהיה האהבה הראשונה שלי, אנג'לו. תמיד."
 נשימתי הכבדה נפלה על פניי, חמה ומהולה ביין מתוק וריחני.
 "תנשק אותי כמו שצריך." קולי רעד סביב הבקשה, מפני שבפעם האחרונה שבה נישקו אותי – בפעם היחידה שבה נישקו אותי – שום דבר לא היה כמו שצריך.

"אני אנשק אותך בדרך היחידה שאני יכול בלי לתת לך את הלב שלי, פרנצ'סקה רוסי. בדרך היחידה שמגיע לך שינשקו אותך." הוא התכופף והצמיד את שפתיו לקצה אפי. הרגשתי את גופו רועד

לעומתי ביבבה שאיימה לפרוץ מבעד לעצמותיו. כל אותן שנים. כל אותן שנים. כל אותם לילות חסרי שינה של ציפיה. ספירה לאחור של שבועות, וימים, ודקות עד שנתראה שוב בכל קיץ. הפעמים ששיחקנו קרוב מדיי זה לזו בנהר. אצבעות שנשזרו מתחת לשולחן במסעדות. כל אותם רגעים נכרכו בתוך אותה נשיקה תמימה, וכל כך רציתי להוציא הלילה לפועל את התוכנית שלי מנשף המסכות. להטות את ראשי מעלה. עד ששפתיו יתלכדו בשלי. אבל ידעתי גם שלא אסלח לעצמי אם אהרוס את מה שיש לו עם אמילי. לא יכולתי להכתים את תחילתה של מערכת היחסים שלהם רק כי שלי היתה חסרת תקווה.

"אנג'לו."

הוא כיסה את מצחי בשלו. שנינו עצמנו את עינינו והתענגנו על הרגע המר-מתוק. סוף סוף היינו יחד, נשמנו אותו אוויר. רק כדי להיקרע זה מזרועותיו של זו לנצח.

"אולי בגלגול הבא," אמרתי.

"לא, בחיים האלה, בטוח בחיים האלה."

ובמילים אלה הוא הסתובב וצעד לאורך המסדרון העמוס, ואני יכולתי לקחת עוד כמה נשימות מרגיעות לפני שיצאתי מהגומחה ונשאתי בתוצאות מעשיי. כשגופי הפסיק לרעוד, כחכחתי בגרוני וצעדתי לעבר השולחן שלי.

עם כל צעד ניסיתי לשדר יותר ויותר ביטחון עצמי. חיוכי התרחב קצת יותר. גווי הזדקף קצת יותר. כשמצאתי את השולחן, ראיתי שוולף לא שם. עיניי החלו לחפש אחריו בתערוכת של רוגז ושל חשש שהסתחררו בבטני. המצב בינינו היה כל כך לא נעים, עד שלא הייתי בטוחה למה לצפות. משהו בי קיווה – התפלל – שסוף סוף נמאס לו ממני, ושהוא ניגש לאבא שלי וביטל את הכול.

ככל שעייני תרו אחר דמותו הגבוהה, כך דפק ליבי מהר יותר בתוך חזי.

ואז מצאתי אותו.

בעלי לעתיד, סנטור וולף קיטון, חלף על פני שולחנות באלגנטיות. כמטר מאחוריו השתרכה אמילי ביאנצ'י, גבוהה ופרובוקטיבית,

מותניה מתנועעים כמו תפוח מפתה ואסור. שיערה בלונדיני ובוהק – בדיוק כמו הדייט שלו מנשף המסכות. אף אחד לא הבחין בכך שלחייה סמוקות. או במרחק שהם הקפידו להשאיר ביניהם, אם כי שניהם צעדו באותו כיוון.

אמילי היתה הראשונה להיעלם מאחורי ווילונות הענק החלקים והשחורים, לחמוק מתוך אולם הנשפים בלי שאיש שם לב.

וולף עצר, לחץ את ידו של איש זקן ועשיר למראה ושוחח איתו בקלילות כעשר דקות לפחות, לפני שחלף על פניו והמשיך בדרכו לירכתי האולם.

כאילו חש במבטי, וולף הסב את ראשו אליי מבעד למאות האנשים מסביב, ומבטינו נפגשו. הוא קרץ בלי להזיז את שפתיו, ורגליו נשאו אותו משם ליעדו.

דמי רתח בעורקיי. שעה שאני התאמצתי לרסן את תשוקתי לדייט שלה, אמילי תפסה את בעלי לעתיד לזיון חטוף.

עמדתי שם, כשאגרופיי קפוצים בציד ירכיי. ליבי הלם בחוזקה עד שחשבתי כי עוד רגע יזנק לאורך הרצפה ויפרפר כמו דג מחוץ למים.

וולף ואמילי בגדו בנו.

לחוסר נאמנות היה טעם.

הוא היה מר.

הוא היה חמוץ.

הוא אפילו היה מתקתק.

ומעל לכול הוא לימד אותי לקח חשוב – מה שהיה בין ארבעתנו כבר לא היה קדוש. לבבותינו היו מלוכלכים. ומוכתמים. ואשמים.

בלתי צפויים עד כאב.

ומועדים לשיכרון.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן